

עול חדש

הגאולה
האמיתית והשלמה

אייד תשפ"ו
(מאי 2022)

12

עורך הדין שלמה כהן, הוא לא רק משפטן העוסק רבות בהשכנת שלום ובהליכי גישור בארץ ובחו"ל. בריאיון שערכנו איתו לאחר שובו ארצה, הוא מספר על המשלחת הרפואית שהתארגנה בין לילה ויצאה לסייע לאלפי יהודים שברחו מאימת ההפצצות באוקראינה.

הוא חושף: "הכל החל בשירות המילואים שעשיתי בגבול סוריה, שם הקימה ישראל את מערך הסיוע לפצועים הסורים, שקיבלו מאיתנו את המידע על שבע מצוות בני נח".

בנצי פרישמן

חסד בלי גבול

לצאת לשליחות ולפתוח בית חב"ד, זו משימה שלא שמורה רק למדינות רחוקות ואזורים נחשלים, במרחק נסיעה קצרה ממרכז חב"ד העולמי, פועל בית חב"ד של הרב דועי שמש ודעייתו < מנחם מענדל אקסלרוד > 20

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הרבי שליט"א מלך
המושיח, במצעד הענק
לרגל ל"ג בעומר בחזית
770 תשנ"ז (1987)

[חידוש החודש]

הקודש לעבוד את ה' במוחו ולבו.

וביום ההילולא של רשב"י, ל"ג בעומר, שבכל שנה,
הוא במיוחד יום מסוגל להתחזק ולהוסיף בלימוד
פנימיות התורה תורת החסידות ובעבודה אישית
פנימית, אשר, כמו שכתב הרבי הרי"צ, צנורות אלו
נפתחו ע"י בעל ההילולא עד ביאת הגואל צדק
במהרה בימינו אמן.

(מעובד על פי אגרת קודש, פסח שני ה'שי"ת)

בדורו של רשב"י שאפילו ילדים קטנים גילו וידעו
את סודות התורה, זאת משום שרשב"י ע"ה פתח
את צינור ההשפעה של פנימיות התורה.

ולמרות שאין כיום מי שיגיד על עצמו כי הוא
במדריגת רשב"י, אך אנו זכינו שהקדוש ברוך הוא
גילה את אורו הגדול באמצעות מורנו הבעש"ט
ותלמידיו הק' כבוד קדושת אבותינו הקדושים ועד
לדורנו אנו, שלימדו אותנו את תורת החסידות...
הפותחת שערי היכלי חכמה ובינה... ומורה דרך
אשר כל אחד ואחד לפי דרגתו הוא, יכול לגשת אל

נאמר בספר הזהר הקדוש (ח"ג רפח, א) שכאשר
הגיע יום ל"ג בעומר, הוא יום הסתלקותו של רבי
שמעון בר יוחאי, אמר הוא לפני תלמידיו דברי
תורה על הפסוק 'אני לדודי ועלי תשוקתו' - כל
הימים שהייתי מקושר לעולם הזה, בקשר אחד
נקשרתי בו - בקדוש ברוך הוא, ולכן עכשיו - ועלי
תשוקתו" (תרגום מארמית).

וידוע הפירוש בלשון הנאמרת בספר הזהר פתח -
זאת אומרת שהוא פתח את צינור ההשפעה בענין
זה, ואז גם אדם אחר ביכולתו להגיע לזה. וכמו

[מדורים]

בנימה אישית < 7 / בזכות נשים
< 8 / אקטואלי < 9 / משל
ונמשל < 10 / טיפ לחיים < 11 /
יש לי ענין < 19 / יגעת ומצאת <
22 / תחנות מסע < 23

נא לשמור על קדושת הגליון

[18] לחיות על קידוש ה'

במשך אלפי שנות קיומו של העם היהודי, החל מהיהודי הראשון, הועמדו על נס אותם אלו שזכו למסור את נפשם על קדושת ה'. מה השתנה? // אריה קירשנזפט

[20] הפקחית שעזרה למניין

הרב רועי שמש, מספר על הפעילות בשכונה הניו יורקית, על הדרך האישית שלו ושל רעייתו לחיי תורה ומצוות, ועל שגרת השליחות במידוד // מנחם מענדל אקסלרוד

[04] עשו כל שביכולתכם

השיחה שזעזעה את החסידים והובילה למציאות חדשה בכל הקשור לפעולות הנעשות להבאת הגאולה ובראשם לימוד עניני משיח וגאולה // שלום דובער ישראלי

[12] ציון במשפט תפדה

עורך הדין שלמה כהן, מספר בריאיון נרחב על פעולות החדש בהן נטל חלק ומסביר למה עדיף לפתור דברים מחוץ לכותלי בית המשפט // בנצי פרישמן

עידן חדש מתחיל

הלילה שבו הכל השתנה: השיחה שהבהירה אחת ולתמיד על מי מוטלת המשימה הכבירה לה מצפים אלפי שנים • מהי הדרך הישרה, הקלה והמהירה להביא את הגאולה האמיתית והשלמה? והאם כל אחד יכול ליטול בכך חלק? • מה יקרה עם כל הדברים הטובים שיש לנו? הכל עומד להיעלם? הגאולה תמחק את כל המציאות הקיימת? • ומדוע המילה גאולה, דומה כל כך למילה גולה? שני הפכים מוחלטים שבסך הכל נראים כמעט אותו דבר...

עיבוד: שלום דובער ישראלי

1.

עכשיו התור שלנו!

את הדברים הנוקבים חתם הרבי שליט"א מלך המשיח במשפט שהדהד ומהדהד עד עצם היום הזה: "במילא הדבר היחיד שאני יכול לעשות הוא למסור את העניין אליכם: עשו כל אשר ביכולתכם, להביא בפועל את משיח צדקנו וטיכף ומיד ממש!".

הרבי שליט"א מלך המשיח הוסיף וסיים: "יהי רצון שסוף כל סוף ימצאו עשרה יהודים, ש'יתעקשו' שהם מוכרחים לפעול אצל הקדוש ברוך הוא להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש".

עידן חדש

ההלם שאחז בקהל התפרץ באחת בקריאות "עד מתי?", אך לכולם היה ברור שעידן חדש מתחיל. במילים אחרות: אם עד לאותה שיחה כולם חשבו שיש על מי לסמוך שיביא את הגאולה, הרי שהרבי שליט"א מלך המשיח הבהיר באותו ערב שאת העניין הוא מוסר אלינו - לכל אחד ואחת. מעתה ואילך האחריות להבאת הגאולה איננה רק שלו, אלא היא בידינו, בכוחנו ובאחריותנו.

שיחה נוקבת זו הייתה הפתיח לתקופה מיוחדת במינה שבה החל הרבי שליט"א מלך המשיח להקדיש שיחות ארוכות, שבוע אחרי שבוע, כדי להסביר ולבאר מהו התפקיד החדש שקיבלנו - הדור הראשון לגאולה, וכיצד בכוחו של כל יהודי להיות שותף פעיל במשימה להבאת הגאולה.

העבודה הזו מתבטאת בראש ובראשונה בדברים הפשוטים ביותר שיש: להוסיף במעשים טובים, בלימוד התורה ובקיום המצוות, ומתוך ציפיה ותשוקה חזקה לגאולה, וכך, ניתן לפעול יחד את השלמת תכלית בריאת העולם, ולהביא את הגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו - תיכף ומיד ממש!

אותו ערב נצרב עמוק בתודעה. היה זה ביום חמישי בערב, ליל כ"ח בניסן תנש"א (1991). הרבי שליט"א מלך המשיח נכנס לבית הכנסת לתפילה כמו בכל יום, אך לקראת סיומה סימן למזכירו כי ברצונו לשאת שיחה בפני הקהל.

התפילה הסתיימה והם הושלך בקהל. הרבי שליט"א מלך המשיח החל למנות אחת לאחת את מעלות הזמן המיוחד, כיצד זה משתקף בתאריך של יום זה והימים הסמוכים, ואיך כל זה גם קשור לפרשת השבוע ולספירת העומר.

לפתע החל הרבי שליט"א מלך המשיח לדבר בסגנון שונה לחלוטין. לא צריך להיות בקיא גדול בסגנון דיבורו של הרבי שליט"א מלך המשיח כדי להבחין ולראות כיצד הקול נהיה שונה והנימה הופכת לזועקת ותובעת. אפילו הסטנדרט רעד מעוצמת הדברים:

עשו כל שביכולתכם

"במילא מתעוררת תמיהה הכי גדולה: הייתכן שמבלי הבט על כל העניינים עדיין לא פעלו את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש? דבר שאינו מובן כלל וכלל!"

קולו של הרבי שליט"א מלך המשיח המשיך לנסר את הדממה: כיצד יתכן שמתאספים עשרה יהודים, או יותר, ביחד, ובזמן כה מיוחד, ואף על פי כן הם אינם 'מרעישים' ועושים הכל כדי להביא את הגאולה האמיתית והשלמה? כיצד יכול להיות שלא מופרך אצלם שמשיח לא יבוא הלילה, מחר או מחרתיים - רחמנא ליצלן!

"מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני ישראל 'ירעישו' ויצעקו באמת, ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחר שכל מה שנעשה עד עתה לא הועיל...".

הרבי שליט"א

מלך המשיח

הבהיר באותו

ערב שאת

העניין הוא

מוסר אלינו

- לכל אחד

ואחת. מעתה

ואילך האחריות

להבאת הגאולה

איננה רק

שלו, אלא היא

בידינו, בכוחנו

ובאחריותנו

3.

העולם לא מפריע

עד כאן הכל מובן. הדרך הישרה להביא את הגאולה היא הלימוד של הנושא בתורה ובמקורות. אבל בואו הקרב, מציף אצל רבים שאלות על העתיד של העולם שלנו, הן במישור האישי והן במישור הכללי.

מה הולך לעלות בגורל העסקים שהקמנו, האם הגאולה הולכת לשבש את הקשרים והקריירה שלנו?

התשובה לכך היא שאין מה לפחד, הגאולה לא הולכת להרוס שום דבר טוב. המשפחה, החברים והכל ישארו כפי שהם, אבל בצורה משוחררת. הגאולה 'תגאל' ותעלה את כל העולם למצב טוב ומשודרג, על ידי שהיא תגלה בכל פרט ופרט שבו את האור האלוהי.

בשיתוף פעולה

את הרעיון הזה רואים במילה 'גאולה': במבט ראשון נורא מפתיע לגלות ש'גולה' ו'גאולה', המייצגות תוכן הפוך לחלוטין, מורכבות כמעט מאותן אותיות.

אלא שאכן הגאולה היא ממש לא תוכן הפוך מהגלות אלא היא באה דווקא מתוך הגלות.

הגאולה, אין פירושה לזנוח ולנטוש את הגלות והחיים שהכרנו, כי כל הדברים הטובים שהיו בגלות נשארים וישארו גם הלאה, אלא שהגאולה תבטל את האופי הגלותי שלהם. כלומר: ההעלם והכיסוי שמסתיר את האור האלוהי ייגמר, והאור האלוהי - הא', יאיר ויתגלה ב'גולה'.

זו גם התשובה לאותם החושבים שהעולם הגלותי מהווה סתירה לגאולה, ולכן הדרך להביא אותה הוא להסתגר ולהסתגף, כדי לצמצם כמה שיותר את המפגש מול העולם. אבל לא, בדיוק להפך: הגאולה באה דווקא בזכות כל הפעולות הטובות שנעשו בימי הגלות, ולכן שיתוף הפעולה עם העולם הוא חלק ממש קריטי וחשוב בתהליך הבאתה.

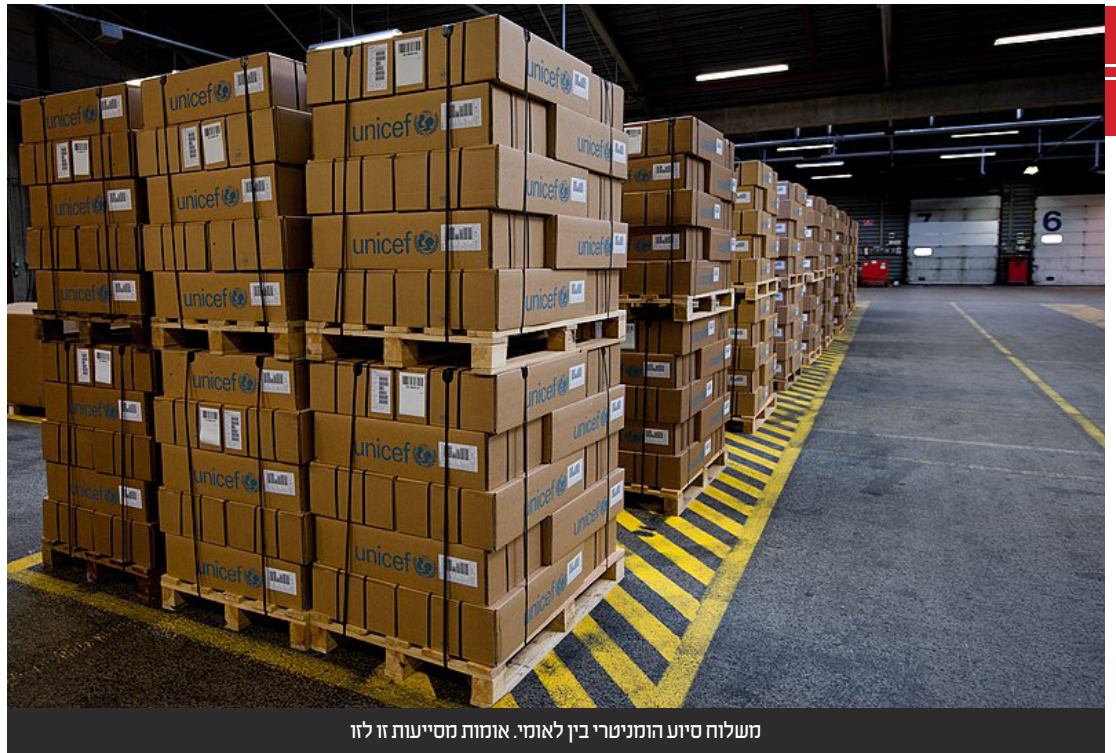
שינוי עולמי

החלק שלנו בהכנת העולם לגאולה אינו חד צדדי, כי גם העולם מצידו מסייע בתהליך הגאולה, וכפי שרואים במוחש ממש בשינוי התפיסתי המתחולל בכל מקום, ובזמן האחרון במוחש עוד יותר:

רק עשרות שנים אחורה חיו מיליוני יהודים תחת שלטון אכזר שרדף כל זכר של יהדות, ואילו היום, אותה מדינה בדיוק מעניקה חופש מוחלט בכל מה שקשור לקיום מצוות, ואפילו היא עוזרת ומסייעת ליהודים המתגוררים שם.

זוהי דוגמא נקודתית המצביעה על שינוי שהתחולל בכל העולם: רוב רובם של הסבים והסבתות שלנו לא חיו במדינות אוהדות יהודים, בלשון המעטה. אין כמעט נקודה על פני הגלובוס שיהודים לא חוו בה רדיפות וגזירות. לעומת זאת, כיום, רוב רובם של עם ישראל חיים בשלווה ואין שום מניעה לנהל אורח חיים יהודי גלוי.

מלבד הסיוע ליהודים, האנושות צועדת קדימה גם בערכות ההדדית זה לזה. אם בעבר כל ממלכה או מדינה דאגה אך ורק לטובתה האישית ולטובת אזרחיה, הרי שכיום מדינות רבות חשות בצורך הבסיסי לסייע ולעזור למדינות חלשות ומוכות אסון בסיוע הומניטרי או כספי, גם ללא שתצא מכך תועלת ישירה עבורם. אלו הם חלק מהדוגמאות הפשוטות, המצביעות על כך שהעולם עצמו הולך ומתקדם לגאולה.

משלוח סיוע הומניטרי בין לאומי. אומות מסייעות זו לזו

2.

לצעוד בדרך הישרה

לתופעה הזו קוראים 'שבירת הכלים', ובעברית: אם ניקח כמשל כלי קטן וננסה להכניס בתוכו זרם של מפל מים, הניסיון נועד מראש לכישלון, כי הכלי אינו מסוגל להכיל את האור הגדול, והאור שלא הצליח להיקלט כראוי בכלי המיועד לו, הולך ומתגלגל למחוזות לא רצויים. זוהי במילה אחת גלות.

הדרך לתקן את המצב הזה וליצור מאזן בין האור והכלי היא על ידי כח הנעלה משניהם. בשפה 'קבלית' זהו כח ה'תפארת', הנמצא למעלה משניהם ובכוחו להוות גשר המחבר בין האורות והכלים, וכך לתקן את המצב שנוצר בעקבות 'שבירת הכלים'.

הדרך הישרה

במילים פשוטות יותר: אם ננסה לשאול מהי הדרך הישרה, הקלה והמהירה ביותר כדי להביא סוף סוף את הגילוי של המשיח והגאולה כאן בעולמנו, התשובה לכך היא - כפי שהוסבר קודם - כח ה'תפארת'.

תפארת זה לימוד התורה, וכאשר אנו רוצים להשתמש בכח הזה כדי להביא את הגאולה, הכוונה היא ללימוד התורה בנושאים הללו של משיח וגאולה כפי שהתבארו בכל חלקי התורה - במקרא, בתלמוד, במדרשים, וכן בכתבי הסוד ובתורות החסידות, ועד לתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח, המספקת הצצה וטעימה מתורתו האינסופית של המשיח.

לימוד התורה בענייני משיח וגאולה זוהי הדרך הישרה, הקלה, והמהירה ביותר להבאת הגאולה, ובדרך זו על כולם לצעוד, אנשים נשים וטף, כל אחד לפי הכוחות והאפשרויות שיש לו. על ידי ההוספה בלימוד זה, נוכל בקרוב לראות זאת בפועל ממש כך שיכולים לברך "שהחיינו" על התגלות המשיח.

אז אם כולם באמת רוצים אותה, אבל הדרך אליה נראית קצת ארוכה ומסובכת - איך באמת נוכל להביא את הגאולה?

כדי להצליח במשימה הזו, מוכרחים קודם כל להכיר מהי בכלל "גאולה", ומהי הדרך הקלה והמהירה ביותר להביא אותה, כי אם לא נלמד לא נדע.

בעיני רבים הגאולה מצטיירת כחזון ערטילאי ורחוק שבא לשנות את כל מה שאנחנו מכירים, ולהחליף את כל המציאות הגלותית שהכרנו למשהו חדש ואחר. אבל באמת, לא כך הם פני הדברים.

עידן הגאולה הוא לא ייבוא של גלקסיה מושלמת, נטולת צרות וקשיים ממקום אחר, אלא היא תיקון של המצב הנוכחי. כרגע יש מצב לא תקין של כיסוי והסתרה על האור האלוהי שנמצא כאן, ומה שמוטל עלינו הוא להסיר את הכיסוי הזה ולגלות כיצד המציאות הנוכחית היא בעצם גאולה.

כל הצרות, הבעיות והקשיים שמתוייגים אצלנו כתסמיני גלות, הם תוצאה ישירה מההסתרה על האור האלוהי, ולכן, כדי לתקן את המצב הזה עלינו לבטל את ההעלם, ולתת לאור האלוהי להאיר ולהפוך באחת את המציאות הנוכחית לגאולה.

בדיוק כך הוא גם בנוגע למלך המשיח: הגואל שאנו ממתינים לבואו לא ינחת לכאן מהמאדים או מגן עדן, אלא הוא כבר כעת נמצא יחד איתנו בעולם הזה, והוא רק ממתין ומצפה בקוצר רוח להתגלות ולסיים את המצב של ההעלם והכיסוי.

כשהכלים נשברו

איך זה קרה? כיצד נוצר מצב שבו עולם עם אור אלוהי הופך למקום של כעסים, תחרויות ורוע?

מערת האידרא שעל פי המסורת ישבו בה רשב"י ותלמידיו ולמדו את סודות התורה

**כדי למהר את
הגאולה עוד
יותר, צריך כל
יהודי להוסיף
בלימוד התורה,
ובמיוחד
בלימוד תורת
החסידות, שעל
ידי זה מכניסים
את ה"אל"ף
ב'גולה' ומביאים
מיד ממש
את הגאולה
האמיתית
והשלימה**

4. להכניס את ה-א'

השלב השלישי והגבוה ביותר במהלך, הוא המשכת הגילויים והנפלאות הגדולים ביותר, ממש כמו הניסים האדירים שהיו בעת יציאת מצרים. אלו גילויים שהעולם המגושם והחומרי לא מכיר בכלל, והוא אינו יכול להכיל אותם מצד עצמו, כמו גם הגילויים העצומים של סודות התורה, שהם כל כך מופלאים ומוכדלים מהעולם עד שאין ביניהם שום קשר ושייכות.

זוהי פנימיות התורה שתתגלה בשלמות בגאולה השלימה, וכפי שזה מרומז גם באות אל"ף, שזה אותן אותיות של "פלא", ואת נפלאות התורה הללו, האל"ף - הפלא, מכניסים בגולה והופכים אותה לגאולה.

כבר לא סוד

במשך שנים היו סודות התורה נחלת בודדים ויחיד סגולה. הסודות הכמוסים עברו מדור לדור, החל מרבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו, ועד לדורו של האר"י הקדוש, אך הסודות נותרו סודות, ולא נחשפו לכלל הציבור. בחלוף השנים התגלתה תורת החסידות על ידי הבעל שם טוב ונשיאי חב"ד, המנגישה את פנימיות התורה לכל מי שרוצה בצורה מובנת, ומאפשרת לנו לקבל הצצה וטעימה מהגילוי המושלם של פנימיות התורה בגאולה השלימה.

הלימוד בפנימיות התורה נותן כח לכל יהודי להכיל בתוכו את הגילוי האלוקי הגדול, עד לגילוי עצמותו של הקדוש ברוך הוא ממש, ולכן בדור שלנו, יכול כל יהודי ויהודי להגיע לדרגת צדיק, ממש כפי שיהיו כולם בגאולה האמיתית והשלימה.

מכל זה עולה המסקנה פשוטה: כדי למהר את הגאולה עוד יותר, צריך כל יהודי להוסיף בלימוד התורה, ובמיוחד בלימוד תורת החסידות, שעל ידי זה מכניסים את ה"אל"ף ב'גולה' ומביאים מיד ממש את הגאולה האמיתית והשלימה.

אבל זה לא הכל. הגאולה לא מתחילה ונגמרת רק בלשדרג את המצב הקיים, אלא היא כוללת שינוי קצת יותר מהותי, גדול ומשמעותי.

בגדול, התהליך שהופך את הגלות לגאולה כולל שלושה שלבים מרכזיים, כשכולם המכנה המשותף - גאולה, להכניס את הא' לתוך הגולה:

את השלב הראשון כבר פגשנו קודם. כדי להפוך את ה'גולה' ל'גאולה' צריך לגלות בכל דבר בעולם את הא', המסמל את אלופו של עולם - הניצוץ האלוקי.

העולם לא נקרא סתם כך בשם 'עולם'. עולם זה מלשון 'העלם', כי העולם מטבעו מעלים ומסתיר את הגילוי האלוקי ששורה בכל דבר, ותפקידנו הוא להסיר את המכסה ולגלות בכל פרט ופרט את הניצוץ האלוקי, שיהיה גלוי לכולם. זהו השלב הראשון.

משהו חדש

אבל כאמור, הגאולה היא הרבה יותר מזה, והיא לא באה רק לגלות שהכל כאן זה אלוקות, אלא היא מביאה בכנפיה גם גילויים אלוקיים חדשים וגבוהים שלא היו בעולם הזה קודם, גם לא בצורה מכוסה. איך הגילוי הזה נמשך לעולם? על ידי התורה.

מאחר שהתורה קיימת עוד לפני שנברא העולם, לכן, על ידי שלומדים בה יכולים להמשיך לעולם משהו עליון יותר, ובפרט בלימוד התורה שתתגלה אחרי הגאולה, שעל ידה ממשיכים גילוי אלוקי חדש, שלא היה כאן מעולם. תהליך זה רמוז גם כן באות א' שמכניסים בגולה, כי אל"ף זה מלשון אילוף ולימוד, ועל ידי לימוד התורה שלמעלה מהעולם, מכניסים את האל"ף ב'גולה' ומגלים את ה'גאולה'.

[בנימה אישית // נעמה טונפלד]

להיות אמא

הכח המניע של עם ישראל, ושל האנושות כולה, לאורך כל ימיה, הוא התפקיד הגדול המוגדר במילה אחת: אמא. האם מדובר בתפקיד הקשה וכפוי הטובה ביותר או המספק והמאושר שאין דוגמתו?

כזאת, מותשת, לא היה לך כוח לכלום. חשבתי שאולי זה תפקיד קשה מדי לעשות אותו.

מה אני אגיד, לפעמים באמת אנחנו רואות את תוצאות העבודה שלנו קורות מול העיניים. זה היה אחד הרגעים הנדירים האלה. וכשהלכתי לישון השאלה הזאת המשיכה להדהד לי בראש: איך זה באמת, להיות אמא?

בדור הרשתות החברתיות קל יותר לשתף ולחלוק, ועם זאת נראה שהמשא כבד מתמיד. אמהות עייפות, אמהות שוקעות, אמהות קורסות. או שפעם היה קשה ולא דיברו על זה, או שהיום קשה עוד יותר, אבל נראה כי העידן המודרני רק הביא עימו אתגרים נוספים של הורות, זוגיות, משפחה וערכי מסורת אל מול הסחף ההמוני.

העבודה החשובה בעולם

עדן הראל, כוכבת בעבר ובהווה, חוזרת בתשובה ומשפיענית ברשתות החברתיות כתבה לאחרונה שהיא מסירה עוקב מכל חבריה. למה? "אני רוצה לחזור לקרוא יותר ממה שאני עושה היום. אני רוצה לסרוג הרבה יותר ממה שאני סורגת היום ואני רוצה להתרכז בחיים שלי, במשפחה שלי ולא באנשים אחרים", נימקה את בחירתה.

קל לשפוט מי שכותרת להיות עקרת בית, לסרוג, לקרוא או לבלות יותר זמן עם ילדיה. אני רואה בלי סוף נשים אכולות רגשות אשם על זה שהן האריכו חופשת לידה, שיצאו לחל"ת בקורונה, שעברו ליום עבודה קצר, ואם לא, אז על העומס על כתפיהן ביום יום בבית ובעבודה. הגיע הזמן להפוך את הפרדיגמה. האמהות היא העבודה החשובה, הקשה והמאתגרת ביותר בעולם. אחריה צריכים לבוא בסדרי העדיפויות כל היתר: אם בחרנו או נבחרנו לתפקיד הזה, חשוב שנזכור – זה לא קובץ בסוף היום שנוכל לתקן או לשמור מחדש – אלו נשמות. וכמו שאמר לי גלעד: איך זה להיות אמא?

התפקיד הכי חשוב שקיבלתי אי פעם. הלוואי ואהיה ראויה לו. ■

האמא היא עיקר הבית, עמוד השדרה של העם

נראה כי העידן המודרני רק הביא עימו אתגרים נוספים של הורות, זוגיות, משפחה וערכי מסורת אל מול הסחף ההמוני

את התוצאות של העבודה הקשה שלנו בעיניים וזה גורם לנו נחת ענקית, רגעים ששום הישג חומרי אחר לא יכול לתת. ולפעמים, זה לוקח המון זמן אבל בסוף זה קורה.

הוא הנהן, אני לא יודעת מה מזה הוא קלט, הרגשתי שאני בעיקר מתמודדת עם השאלה הזאת בעצמי, לעצמי. אבל הייתי חייבת להפנות גם אליו שאלה.

אתגרים חדשים

תגיד גלעד, אפשר לשאול אותך עכשיו שאלה?

כן, בטח.

מה גרם לך לשאול את זה בכלל? די נדיר שילד בגילך בכלל חושב על דבר כזה.

כן, הוא ענה, פתאום היית נראית עייפה

אבל גלעד, אתה יודע משהו?

מה? הוא שאל שוב במבט התמים הזה.

זה התפקיד הכי מדהים בעולם. הכי משמח, הכי מיוחה. זו זכות ענקית ואמון שה' נתן בנו. תחשוב גלעד, אנחנו יוצרות אנשים. דבר ראשון במובן של ללדת אותם, שזה עד היום אף מדען או מנכ"ל או מליונר שיש לו הכל הצליח לעשות – לייצר בני אדם, אבל אנחנו הנשים, יכולות.

וזה לא נגמר שם, אלא גם התפקיד של לגדל ולחנך אותם הוא זכות מאוד גדולה ואחריות עצומה. יש לנו בעצם את היכולת לעצב את פני העתיד. אנחנו האמהות יכולות לקבוע איך הוא ייראה. אלו ערכים יהיו לו, לדור הזה. מה יוביל ומה יחשב לחסר ערך. יש עתידנים שעוסקים בלהראות מה יקרה בדורות הבאים, אבל תכל'ס, אנחנו אלו שפועלות את זה כרגע. אנחנו גם הרבה פעמים רואות

תמונה? שוב תינוק? איזו אמא עם עגלה? אולי אפשר למצוא משהו צלילי שלא רואים ממש אמא אלא רק צל על רקע שמש או משהו

זה היה ערב רגיל בהחלט. טוב, לא ממש רגיל בהחלט, בכל זאת יום קודם העברנו דירה ונכנסנו לבית המחודש שלנו לאחר מסע ארוך, מתיש וכמעט אינסופי, שהגיע לקיצו בסופו של דבר. הבית היה כולו ארגזים ואני רק חיפשתי איזו פינה להצטנף בה, לבהות בטלפון ולנוח.

הצלחתי לעשות את זה במידה מסוימת, ואז זה קרה. גלעד נכנס לחדרי, הסתכל עלי בעיני ילד תמימות, היתה מין משובה קלה בפניו ואז הוא פתח את פיו ומשם יצא המשפט הבא:

אמא,

איך זה להיות אמא?

מההלם, הטלפון נפל לי מהיד והפה שלי נפער לכמה רגעים ארוכים. הרגע הזה כל כך הימים אותי שפשוט לא מצאתי מילים. מאיפה להתחיל?

אני, וואו. גלעד. בוא הנה, תן לי חיבוק, סחבתי אותו אלי. ממתי ילד כן עשר מתעניין בתפקיד הקשה והמורכב ביותר בעולם?

ישבנו שם כמה רגעים בשקט. הוא המשיך להתבונן בי ואני מגלגלת את השאלה הזאת בראש עוד ועוד. די מדהים, אבל עם כל השיח בנושא, הכתיבה, השיחות ברשתות החברתיות, החשיפה האישית, הדיונים וההשלכות, מעולם לא באמת שאלתי את עצמי את השאלה הזאת: איך זה להיות אמא?

איך זה באמת.

רק אני יכולה

התחלתי לענות בזהירות אבל עם כל הכנות המתבקשת: זה קשה. מאוד. הרבה פעמים כפוי טובה. הרבה פעמים מעייף ומייאש. המון דאגות. לחץ תמידי. לפעמים חושבים על עצמנו דברים לא טובים כמו 'אני אמא גרועה', או 'אני לא נותנת מספיק יחס לילדים שלי', או 'מי בכלל בחר בי לתפקיד הזה?'

[בזכות נשים // מלי קופצ'יק]

בקיץ תהיי ביטול!

מהו הסוד שטמון בשם החודש? איזו ייחודיות אצילית טמונה ברחל אם האומה? כיצד ויתור הוא עוצמה ואיך אישה עושה לבעלה את הרצון? • דיאטת האגו של אחרי פסח...

"כמה טיפשה הייתי שכשיכולתי לא הבאתי עוד ילדים, כשרציתי כבר היה מאוחר..."

גם בזוגיות חז"ל התוו לנו את הדרך ואמרו "איזוהי אשה כשרה? כל שעושה רצון בעלה" (תדא"ר פ"ט). גם בתחום זה נדמה לנו שהויתור מעמיד אותנו בעמדה נחיתת של מקבל, אולם דווקא כך תמנעי המון מריבות וחיכוכים וכשמשוהו יהיה חשוב לך באמת הוא יותר ויבוא לקראתך.

הרבי שליט"א מלך המשיח נותן לעצה זו של חז"ל מימד משמעותי ומעניין עם שני פירושים שונים (לקו"ש ד, עמ' 1069):

א. הבעל ברובו של יום אינו בבית, צריכה האשה "לעשות" - להגשים את רצון בעלה - להוריד את הרצון לידי עשייה בפועל. לבעל יש רצונות טובים בחינוך הילדים, הכנסת אורחים, נתינת צדקה וכדומה; אך הוצאתם לפועל של רצונות אלו תלויה בנו.

ב. לפעמים, צריכה האשה "לעשות" - ליצור - את רצון בעלה. כשהבעל טרוד וחסר לו רצון לעשות את הראוי, חייבת האשה, בדרכי נועם ובדרכי שלום (!) לעשות ולגלות את רצונו הפנימי של הבעל, שהרי כל יהודי רוצה לעשות רצון קונו...

הכל צומח מלפטה!

לסיכום, אומר הרבי שליט"א מלך המשיח, דווקא על-ידי הביטול וההתעסקות בעניינים פשוטים - מתעוררות גם הדרגות הנעלות! וממשיל זאת לכח הצומח הטמון אי שם באדמה היורד ממעמדו, מתגשם ומתלבש בגרעין ודווקא כך מתעוררת הפריחה המופלאה שמביאה פירות רבים מאותו גרעין יחיד ורקוב.

אז כאנה נרים ראש ונדע כי מעשינו הם העיקר, ולא התאוריה. לא נבחול בשטיפת כלים או החלפת טיטול, בסתם בישול ובהרגעת התינוק שבלול. כי כל המעשים הקטנים הללו של ביטול רצונותינו וכוונותנו לרצון האלוקי הם אלו שעושים את הדבר האמיתי!

אנחנו עיקר הבית, עמוד השדרה של העם! והעיסוק בדברים הפשוטים יקנה לנו בסופו של דבר אושר אינסופי שרק משפחה יכולה לספק.

אז קיץ בריא ומצמיח בתים! ■

קבר רחל. החלק הרביעי שמשלים את התמונה

לא נבחול בשטיפת כלים או החלפת טיטול ובהרגעת התינוק שבלול. כי כל המעשים הללו של ביטול רצונותינו לרצון האלוקי הם אלו שעושים את הדבר האמיתי!

רחל הוותרנית

כמו רחל, שמכל האמהות נבחרה להיות חלק מהמרכבה האלוקית, אולי בזכות הביטול שלה לתוכנית האלוקית כשאביה מחתן את אחותה עם חתנה המיועד והיא באקט נעלה של ביטול, מוותרת ועושה מה שצריך ומגלה לאחותה את הקודים - ה'סימנים' שהיא ויעקב סיכמו ביניהם; העיקר שלא תתבייש לאה.

ובמותה היא שוב מוותרת לרצון בעלה ולשאיפה להיות קבורה לצידו במערת המכפלה (עם כל אבות ואמהות האומה) ונקברת בבית לחם, לכדה נותרת על אם הדרך. כל זאת כדי לספק לאותם בנים שגזר עליהם עונש הגלות בגלל מעשיהם, מקום תפילה. לתחינותיה אכן נענה הקב"ה: "מנעי קולך מבכי... כי יש שכר לפעולתך... ושבו מארץ אויב" (ירמיה לא, טו). ה' לא שמע לתחנוני הנביאים או

בנוגע לכתיבת שם החודש ישנו מחקר היסטורי שהוכרע בכתיבת המילה "אייר" בשני יודיים. אומר הרבי שליט"א מלך המשיח (בשבת פרשת שמני, ה'תשט"ו) שהרמז לזכירה הוא, ש"אייר" ראשי תיבות אברהם יצחק יעקב רחל.

הטסלה האלוקית

ידוע ש"האבות הן הן המרכבה" האלוקית, וכשם שרכב בטל לחלוטין לרוכב עליו ואין לו שום רצון אישי, כך האבות ביטלו את כל רצונותיהם והיו בטלים נטו למימוש הרצון האלוקי, וזו מעלתם העצומה!

העובדה ששם החודש מחביא בתוכו את ארבעת מרכיבי המרכבה: אבותינו + אמה רחל, באה לרמז לנו שבחודשי הקיץ - המגיעים אחרי פסח, העבודה הרוחנית שלנו צריכה להיות בלקבל-עול ולהתבטל למלכות הא"ל, בדוגמת המרכבה האלוקית.

למה הכוונה?

אחרי גילויי הפסח הרוחניים - ניתן לחשוב שכעת מומלץ להתעסק בעניינים נעלים, שכליים; אך לכך באה ההוראה: דרושה עבודה פשוטה דווקא, מתוך ביטול, כמרכבה שאין לה דעה וכל משימה נאה ויאה לה.

ו... גם האבות נהגו כך:

למרות ש"אחד היה אברהם", והיה גאון עד שהגיע להכרה באלקות על-ידי כך, אחרי הכל, היה בביטול גמור לרצון ה' וביצע את רצונו ללא שהיות. ראי ערך ההליכה מהמולדת בגיל שבעים וחמש למקום לא נודע (ארץ כנען) או העלאת הבן היחיד, שסוף-סוף נולד, להקרבה על מזבח.

חכם עצום, ידען ודעתן היה אך בטל לחלוטין לרצון אלוקיו!

לכן, מיד אחרי פסח אומרים מידי שבת פרק אחד מתוך ששת הפרקים של משניות מסכת "אבות", המתחילה במילים "משה קיבל תורה מסיני" - ללמדנו, שאפילו משה רבינו, זה שקיבל את התורה מה' ומסרה לכלל ישראל, אפילו הוא היה בביטול וענווה, כמרמזו בביטוי "קיבל" - הוא היה רק 'צינור' ו'מרכבה' למסירת התורה.

תסמונת שטוקהולם

המעשים הפרובוקטיביים של הימין הקיצוני בשבדיה, זוכים לגיבוי ממשלתי המגין בחירוף על הפעולות המתסיסות. האם כאן בישראל ישכילו להגן על היהודים מפני הפורעים?

השלטון-הפרוגרסיבי שתלוי בקולותיהם. זה בדיוק מה שמעצבן את מי שמכונה שם "מנהיג הימין הקיצוני" רסמוס פלודן. האיש הזה נוהג להיכנס לריכוזים איסלמיסטיים ו- לשרוף את הקוריאן לעיני המוני מוסלמים. בתגובה שטף גל התפרעויות של מוסלמים זועמים משטוקהולם ועד מאלמה. הצתת מכוניות ושריפת ניידות משטרה, יידוי-אבנים ופציעת שוטרים.

כמובן שאין בכוונתנו לעודד פרובוקציות כאלה, אבל זה לא העניין.

מה שהפליא אותנו, זו העובדה שפלודן יוצא למבצעיו כשהוא מגובה בחגורה עבה של שוטרים שוודים ממוגנים וחמושים. הם מגינים עליו בגופם ובנשקים שלופים. הכיכד? את ההיגיון שלהם ניתן להבין מתגובתה קרת-הרוח של ראש-ממשלת שוודיה מגדלנה אנדרסון. למרבה הפלא (בעיני מי שגדל כאן) הוציאה אנדרסון הודעת גינוי חריפה נגד ה- מתפרעים המוסלמים! ה"נוהגים באלימות ותוקפים שוטרים". ראש הממשלה נופה בהם תוך שהיא מזכירה כי "בשבדיה אנשים (כפלודן) רשאים להביע את דעתם.. זה חלק מהדמוקרטיה. לא משנה מה דעתכם - אסור לכם לעולם לנקוט באלימות. אנו איננו מקבלים זאת ולעולם לא נקבל".

וכל זה קורה בימים בהם המון צמא-דם מתבצר ומתפרע על הר-הבית, משחקים כדורגל ורוקדים דבקה במקום הקדוש ביותר בעולם ומשליכים אבנים על מתפללי הכותל היהודים.

באותה שעה, לא הרחק משם ליד שער שכם, מתארגנים יהודים למצעד-דגלים שקיבל את אישור הרשויות.

לאחר מספר צעדים עוצרת משטרת-ישראל את הצועדים ומפזרת אותם לכל רוח.

למה? כי גלות היא לא רק מיקום גיאוגרפי. גלות היא בעיקר שיעבוד-נפשי וחווית נחיתות. גם גאולה איננה רק יעד גיאוגרפי. גאולה היא בעיקר שחרור-נפשי וצמיחת גאון-ישראל.

המדינה הזאת לא הביאה את השחרור המיוחל. משיח - יביא. גאולה גם במובן הפסיכיאטרי. ■

רסמוס פלודן, מוקף שוטרים באחת מהפגנותיו

זה חלק מהדמוקרטיה. לא פשנה מה דעתכם - אסור לכם לעולם לנקוט באלימות. אנו איננו מקבלים זאת ולעולם לא נקבל

שאיננו תבוסתני, מלווים אותנו שנים רבות כל כך, עד שחלקים גדולים מאיתנו כבר אינם מודעים כלל לזהותנו. לזכותנו לחיות (כאן ו-) בכלל...

וכמו בשיגעון-שטוקהולם, הגישה המטורפת הזו רק מקבעת ומתדלקת את ריטואל ההתעללות הערבי המתמשך. את הפסיכופתיה שנקראת "פיגועים".

התחלנו בשוודיה, ובשוודיה נסיים. שוודיה היא כזכור מולדתה של התסמונת, אבל מסתבר שבכל הקשור למיגור התסמונת, דווקא יש לנו מה ללמוד מהם. במה מדובר?

שוודיה מוצפת היום בהמוני "מהגרים מוסלמים". רבים מהאזרחים-החדשים מתגוררים בריכוזים אתניים שכבר עתה מתנהגים כמיני-אוטונומיות, מעין מדינה בתוך מדינה. הפשע חוגג שם ואף זולג החוצה, תוך עצימת-עין מכוונת מצד

לומדים "לחיות יחד" עם רוצחים פלסטיניים צמאי דם יהודי, הווים "שתי מדינות לשני עמים" (ש אחד מהם אחוז תשוקה-בוערת להשמיד את השני). התקשורת שלנו כבר עשרות שנים שקועה באובססיה בפירסום שוטף של איומי השנאה וזריעת פחד מעל כל כמה אפשרית. ההזדהות עם הרוצחים מגיעה לאבסורדים של שחרור הרוצחים ממאסר תוך ידיעה ודאית אודות כוונותיהם (המוצהרות!) להמשיך בהשמדת יהודים.

כדי לזכות ללחוף במשאת נפשם של פוליטיקאים: לחיצת-יד היסטורית לפריץ האמריקאי, תוך חיבוקים עם הגרועים שבאדריכלי השמדת-היהודים. עם אחד הצבאות החזקים בעולם, אנו עדיין מתקפלים למראה כל נער מופרע מטפס על הגדר, "מבליגים" כאשר הם מיידים בלוקים בחיילי צה"ל, מחפשים כל דרך להצדיק אותם ולהאשים את עצמנו. סתימת פיות ודה-לגיטימציה שיטתית של כל מסר

בשנת 1973 פרץ שודד ל"קרדיט-בנק" בשטוקהולם וחטף ארבעה מעובדי הבנק. חמישה וחצי ימים הוחזקו החטופים בכספת הבנק עם החוטף תחת איום קיומי. כאשר הוכרע החוטף ובני הערובה חולצו, הוזעק צוות מקצועי לטיפול בטרואומה.

אבל אז חל הטוויסט בעלילה. השבוים שחולצו הביעו רגשות הפוכים לגמרי מהצפוי. הם כעסו על המחלצים. בהמשך הגיעו לבקר את החוטף בבית הרפואה ואף תמכו בו במהלך המשפט. האירוע המוזר הוביל לסדרת מחקרים שגילה כי החטופים השוודים אינם היחידים שפיתחו מערכת של הזדהות עם עבריין שגרם להם סבל קשה. התופעה נקראת "תסמונת שטוקהולם", וכוללת פיתוח אמפתיה והזדהות עם אידיאולוגיה מעוותת ומעשים פוגעניים. פעמים רבות עומדת בפני הקורבן הזדהות לצאת ממעגל-האימה אך הוא אינו מנצל אותה. מומחים מעריכים כי הכלא-הפסיכולוגי בנוי ממנגנון-שרידה לנוכח האימה שחווה הקורבן, וניסיון פרדוקסלי להצטרף ל"צד החזק". עם השנים זוהתה התסמונת בקרב אוכלוסיות נוספות כנשים מוכות, ילדים שעברו התעללות ואנשים שחווים השפלה במקום העבודה, שמשיקים כוחות בניסיונות לפייס את התוקף, כאשר הציפייה לרגע-חסד מצידו מעכבת את השחרור-הנפשי.

יש הסבורים כי החלמה-נפשית במקרים כאלה מותנית במחילה לגורם המתעלל, וכניסיון להציל את "מערכת-היחסים" הם מציעים "לקבל אותו כפי שהוא". דרך זו לא הוכיחה את עצמה ולמעשה היא מקבעת את מעגל האימה של פגיעות חוזרות ונשנות.

לדאבונו, מה שבא לידי ביטוי נקודתי בתסמונת שטוקהולם, נכון גם לגבי פלח אוכלוסיה גדול בהרבה.

למשל - אנחנו. אמנם מאימת הפריץ הכל-יכול מימי הביניים השתחררנו כבר מזמן, ואפילו מדינות-ערב קורסות בזו אחרי זו. אחד הצבאות החזקים בעולם הוא שלנו, ועדיין -

עדיין מבוהלים מ"מה יאמרו הגויים", ובנסיונות בלתי נלאים משתדלים לפייס את הפריץ האמריקאי/אירופאי.

[משל ונמשל // צבי ונטורה]

שלום בבית

בן לניצולי שואה וחברו, פוסעים במסע מאתגר רצוף מכשולים עד שהחסימות נפתחות והאסימון נופל. ביקורת אמיתית היא זו שבאה לתקן את המצב, לא לשבור או להרוס. כי לפני שאתה רוצה לסלוח לזולת, אתה חייב לדעת לסלוח לעצמך.

בניגוד להרבה מבקרי ביקורות, ירחמיאל שלנו היה מרבה לבקר את עצמו. בעצם, יותר משהיה דורש מאחרים, היה מרבה לדרוש דווקא מעצמו.

לא, ירחמיאל לא היה אדם רע או אכזר. להיפך, את ירחמיאל אפיינה מידה מרובה של חן, חסד ורחמים.

כל מי שהכירו לעומק, ידע שהוא תמיד באמת ניסה לעבוד על מידותיו ולנהל ביקורת נוקבת אמיתית על דרכו והתנהגותו.

ירחמיאל היה האחרון שיכולת לומר עליו שהוא עושה הנחות לעצמו לאחר שהרבה בתביעות מפליגות כלפי אחרים, וכשירחמיאל היה דורש ומבקר משהו מאחרים זה לא לפני שערך בדיקות מפליגות אם הוא נוהג נכון ואם הנהגתו מאופיינת ברגישות כלפי הזולת, או שיש כאן הנהגה חסרת אחריות של פיל בחנות חרסینه.

אבל לפעמים הוא הגזים. פעמים רבות היו חבריו תמהים ביותר על הנהגתו המוזרה:

ירחמיאל לא מסוגל היה בכלל לסלוח. לא לעצמו ולא לסובבים אותו.

אצלו האמת לא רק צמחה מהארץ אלא שרטה באכזריות כל מה שזו לידה, כולל ובעיקר את נפשו החלשה והמיוסרת של עצמו.

אחרת אי אפשר היה להבין את הרוח הדיכאונית שהוא טרח להשרות ולפזר לכל סביבותיו ואת השנאה הנוקבת שלו כלפי כל מה שנדמה היה בעיניו כיישור קו עם חולשות מולדות או נרכשות.

במילים אחרות: האמת שלו כבר מזמן הפכה להיות מגורם מבריא ומתקן למשהו אכזרי, מפחיד ודורסני. וכן. קודם כל כלפי עצמו.

המשבר המבורך!

אבל הקש ששבר את גב הגמל, היה דווקא מקרה מטלטל שהזיז את כל אישיותו הדווה, ובהפוך על הפוך גרם לו לפתוח פרונקל פנימי עמוק שכבר שנים לא בא לידי טיפול נכון ואוהב.

זה היה כשפגש את ידידו מילדות, שהיה מכונה תמיד בלעג כפי חבריו: שעפסל'ה

חברי אמות, דרך משותפת. אילוסטרציה

צריך תמיד לזכור שגם אתה וגם חברך הם בריאה אלוקית מופלאה, שמעבר לשפיר ולשליה האופפים אתכם כדרך הטבע, יש כאן גם ובעיקר נפש יקרה ומיוחדת שניחנה באפיון פסוים המיוחד רק לה. גם האסרטיבי והקפדן על גבול האגרסיבי וגם ילד החננה והכאפות הספרטוטי והנלעג - שניהם בפהותם יצירה אלוקית

שעפסל'ה - הילד והכאפות.

בשלב מסוים, החל שעפסל'ה לפתח בעצמו את התכונה ההרסנית - להאשים את הקורבן, ולטעון שכל מה שעושים לו הוא פרי מעלליו, כיון שהוא משוחד ושאינו מסוגל כלל להודות באמת - שכל מסכת ההתעללויות שהוא עובר היא באשמתו.

גבורה להשפיל מושפלים?

ואז אירעה הפגישה הזו, המכאיבה, שנים לאחר שנפרדו דרכיהם. שעפסל'ה פתח את סגור ליבו ומועקותיו אצל ירחמיאל.

הוא סיפר לו על חייו המתאגרים, על הבעיות האופפות אותו מכל עבר, ועל זה שהוא פשוט לא רואה מוצא אמיתי

החננה. שעפסל'ה היה בן להורים ניצולי שואה, שעבר סריטות נפשיות אדירות. לילות נטולי שינה ושמיעת זעקות טרבלינקה מפחידות לא אפשרו לו לגדול בריא ונורמלי.

כשהיה שעפסל'ה מגיע לבית הספר לאחר לילה אפור שכזה, היה מתכנס בהפסקות באחת הפינות של בית הספר ובוכה ללא הפסקה.

אז היו מנצלים את ההזדמנות כל ה'נשמות הטובות', חלקם בני כיתתו, ונהגים להסתלבט על יגונו כשהמהדרים היו נהנים גם לצרף מתת-יד הגונה כשהם מסבירים לעצמם שכל מטרתם היא לשפר את ה'טמטום המהלך', כהגדרתם, של

לבעיותיו הדוקרות כל תחום מחייו.

שעפסל'ה - שציפה ליד רכה ומלטפת - נענה באכזריות דוקרת ובלתי מצויה של ירחמיאל, תוך האשמה חמורה ואגרסיבית לכך שהוא עדיין לא מספיק משתדל להיות אמיתי ככל הדרוש, ושכל הצער שהוא עובר נובע מחוסר הרצון המפונק שלו לומר לעצמו את כל האמת המכאיבה בפנים.

ואז אירע הגרוע מכל.

שעפסל'ה חלה נפשית ואושפז במחלקה סגורה לאחר התמוטטות הרסנית, והפך להיות שבר כלי עלוב ומושפל שאיבד את זיק החיים האחרון שעוד היה לו בעיניו.

ירחמיאל, כמו ירחמיאל, לא ויתר. הוא החליט לבוא לבקר את חברו בעת צרתו ולנסות להקשיב לו.

אך לצער, כבר לא היה לו עם מי לדבר.

שעפסל'ה איבד כל קשר עם המציאות, והתרופות שנועדו להרגיע אותו על שלל תופעות הלוואי שלהן רק הכניסו אותו לספירלה של לופ הרסני, מבין ומכאוב עוד יותר.

ושוב ירחמיאל האמיתי והנוקב, שהיה כעצמו בעבר הכבשה השחורה ושק האיגרון של הסביבה, החל לעשות חשבון נפש נוקב ללא פשרות עם עצמו.

איך ובאיזו נבזות, הוא הרשה לעצמו לנהוג בכזו אכזריות מתנשאת כלפי ידיד נעוריו הרגיש והכאוב?

שחרור פנימי

בתוך נפשו הרגיש ירחמיאל שהפתרון האמיתי לבעיה של שעפסל'ה יהיה גם המוצא האחרון עבור התחבטויותיו ומערכת תסכוליו שלו עצמו.

הוא החליט לערוך ביקורת נוקבת עם עצמו ללא ויתורים כלל ולהתייצב באומץ מול המראה ולנסות לאבחן את בעייתו.

ואז, ביום בהיר אחד, הוא מקבל שיחה כאובה משעפסל'ה שהצליח להתעשת ולהיחלץ קמעא מדכאונו ויסוריו.

באינסטינקט הטבעי שלו הוא כבר התחיל להכין במוחו את הביקורת המכאיבה לשעפסל'ה, אבל אז, בדיוק ברגעים אלו, נפל לו האסימון:

להיות כלי לבונה

חודש אייר שבו אנו נמצאים, מתאפיין בזה שבכל יום מימות החודש יש לנו מצווה שאנו חוזרים ומקיימים – ספירת העומר, ספירה ומצווה המקשרת את פסח ואת שבועות ומזככת את נפשותינו.

חירות אמיתית || בפסח יצאנו ממצרים בכוחו של הקב"ה שהוציא ומשך אותנו מהטומאה והיפך החירות בה היינו שרויים כעבדים, לא רק עבדים בגשמיות אלא גם ובעיקר ברוחניות.

החופש האמיתי של יהודי הוא חופש לקיים את רצון הבורא בתורה ומצוות, שזה רצונו האמיתי הפנימי של כל יהודי כאשר הוא, כלומר חופש מהיצר הרע ולא כטעות העולם שחושב שהכוונה היא לחופש לעשות מה שבה לי [כלומר עניינים שהם מצד הנפש הבהמית].

בעצם, המגמה ביציאת מצרים הייתה להביא אותנו למעמד מתן תורה, חיבור יהודי והקב"ה על-ידי תורה ומצוות באופן שגם כאשר אנו נשמה בגוף, קשורים בענייני העולם שיש בהם גם היפך הקדושה, נקבל כוח להיות מחוברים באלוהות ולקדש את עצמנו ואת העולם ולהכינו לגילוי הקב"ה בגאולה האמיתית והשלמה!

פסח, עומר, שבועות - תהליך אחד || בפסח בעצם התנועה היא מלמעלה למטה, המשכת החירות מהטומאה באה מצידו של הקב"ה. בספירת העומר, העבודה היא מלמטה למעלה – עבודת התחתון להודוך ולהיות כלי ראוי לגילוי אלוהות. ואילו בשבועות – מתן תורה, נמצאים במעמד של חיבור המעלה והמטה, עליונים ותחתונים.

אנו מצווים לספור 7 שבועות (החל ממחרת הפסח) ויש משמעות למניין כפי שהוא בשבועות ולמניין כפי שהוא בימים. המניין בשבועות קשור בספירה (הכוח בנפש) אותה מזככים באותו שבוע, למשל ספירת החסד [יכולת ההשפעה, הנתינה, האהבה], ספירת הגבורה (היכולת להציב גבולות, לצמצם ולדייק) וכו', ואילו המניין בימים, קשור לזיכוך הספציפי שבתוך כל כוח וכוח בנפש שנובע מהתכללות הכוחות זה בזה [למשל החסד שבחסד, הגבורה שבחסד וכו'].

החשבון הסופי מורה על 49 ימים של זיכוך, כנגד 49 שערי טומאה בהם היינו שקועים במצרים ומהם היינו צריכים לצאת, ואילו בתום הספירה, אנו בדרגת שער ה-50, מוכנים ומזוככים עבור מעמד מתן תורה.

יציאת מצרים כיום || תהליך יציאת מצרים לא הסתיים אז, אלא הוא יום יומי, ולכן אנו מצווים לזכור בכל יום את צאתנו ממצרים. עבודת הנפש כיום היא לשחרר את עצמנו, בעזרת השם, מכבלי ומיצרי הנפש הבהמית על-ידי תורה ומצוות ולחיות את הנפש האלוהית שלנו, שכל מחשבה, דיבור ומעשה שלנו יהיו בקדושה, חירות משליטת האופוזיציה לקדושה!

גם את עבודת המידות נוכל ליישם בחיים. ניתן דוגמא מחינוך לביטוי של 'חסד שבגבורה' ו'גבורה שבחסד' מתוך ספירת העומר. התייחסות של חסד כלפי ילד תהיה השפעת חום ואהבה, ואילו התייחסות של גבורה תתבטא בגבולות. איך תתבטא ההתכללות המתוקנת? 'חסד שבגבורה' פירושו שגם כאשר שמים גבולות ומחנכים [גבורה] הילד צריך להרגיש שזה הכל מתוך אהבה כלפיו [חסד] ולהיפך, גם כאשר מרעיפים עליו חום ואהבה [חסד] צריכים שיחוש שיש פה הכוונה וחינוך מאחורי הדברים, שהרוויח את זה ומגיע לו [גבורה].

סיפור שקרה באמת || פעם נשאל הרבי מלך המשיח שליט"א איך זה שהוא מבין בכל תחום, יותר מהמומחים באותו תחום, והוא השיב שלכל דבר יש מקור בתורה – הקב"ה "אסתכל באורייתא וברא עלמא" [הסתכל בתורה וברא את העולם]. כאשר רואים את השורש של כל דבר בתורה, מבינים כל תחום שיש במציאות בעולם מנקודת המבט של המתכנן והמוציא לפועל, הקב"ה. על-פי העיקרון הזה, יצא לי להיות עד לסיפור יחידות מיוחדת של יהודי מרחובות שזכה ליחידות של 45 דקות עם הרבי מלך המשיח שליט"א, שכולה רוח הקודש. כאשר שאל אותו יהודי, "מהיכן הידע?", נענה: "אלוהים מספר לי. מי שלומד בספרים, הוא קרוב לאלוהים ואז אלוהים מספר לו".

אלוהים, שלא רק שלא לחיות בסתירה מכאיבה עם האישיות המנוגדת באופן סימטרי אל חברתה, אלא להיפך – יש כאן השלמה מדהימה של שני חצאי שקלים לאחדים כאחד.

כן. הגיע כבר הזמן שלנו לעשות שלום בבית.

עם עצמנו.

להבין היטב את הנטיה הפנימית הנפשית של עצמנו ושל הנשמות האהובות שמקיפות את חיינו.

לדעת שיש דברים שעלינו לשנות, אך גם לדעת לקבל את הדברים המולדים שבתוכנו ולנסות לגרום שהתכונות הללו שלנו יופנו לאפיק מתקן, בריא ומחייך באהבה.

כן, גם לעצמנו!

חזק על חלשים

כך בדיוק ולא אחרת נוהג כצאן עמו, דוד עבדו, מלכנו משיחנו שליט"א, כלפינו.

בחינוך המלטף והאהוב הוא אוסף את העם השבור והרצון הזה לאחר אלפיים שנים של סבל מתמשך ומכאיב, ומביא מזור אמיתי לכל תחלואיו ומכותיו.

כמשה רבינו בשעתו ודוד המלך בזמנו, הוא נוהג בחסד ובחמלה אל השה הפצועה, ולוחם באומץ ובנחישות כלפי כל טורף אכזרי או שרץ ארסי המאיים על חייה.

ולכן דווקא הוא ולא אחר, נבחר והובא מאחר עלות לרעות את צאן עמו ואת ישראל נחלתו, ולהוליך אותם באהבה ובחמלה אין קץ במסע הלימוד המפרך והטירונות המאתגרת – לבית המקדש השלישי, עכשיו וכאן. ■

חייבים לשנות גישה ולהתחיל באמת ובתמים להיות אמיתי.

הוא קלט לפתע שלהיות אמיתי כלל וכלל לא עומד בסתירה עם הרחמים, החסד והאמפתיה שהוא צריך להפגין כלפי חבריו.

ההיפך הוא הנכון.

ההחמרה המכאיבה הזו היא לא רק בעיה טקטית, כי מעבר לכך שהיא אינה פותרת בפועל שום בעיה אמיתית, היא גם טועה נחרצות בקריאת המציאות:

שורש הבעיה שרודפת אותי כל החיים, אמר ירחמיאל לעצמו ללא כחל ושרק, הוא חוסר הרצון שלי לסלוח לעצמי ולדעת לפרגן לאישיות שלי עצמי, לדעת שכל אדם על כל ההתנהגויות שלו נולד שונה, עם הדגשים אחרים, ושלא כל הדגים בים זהים לגמרי.

שאין אדם רע, יש אדם שרע לו, ושחייבים להיזהר תמיד שלא לשפוך את המים עם התינוק כשרוצים לכבד ולשפר את המצב.

ירחמיאל נפגש עם חברו, והפגישה שלהם נגמרה כשהם בוכים זה על צווארו על זה. כן. הם למדו להתפייס גם עם עצמם.

לתקן זה לאהוב

נמצאים בחודש הכי מאתגר בשנה – החודש של תיקון המידות, חודש אייר, ורוצים לקבל החלטה אמיתית לממש את כל המטען המופלא של חודש הגאולה שלפניו ולהחדיר את המסרים שלו עמוק עמוק בלב עד לרובד של חיי המעשה עצמם.

אז צריך תמיד לזכור שגם אתה וגם חבירך הם בריאה אלוהית מופלאה ואהובה, שמעבר לשפיר ולשלילה האופפים אתכם כדרך הטבע, יש כאן גם ובעיקר נפש יקרה ומיוחדת שניחנה באפיון מסוים המיוחד רק לה. גם האסרטיבי והקפדן על גבול האגרסיבי וגם ילד החננה והכאפות הסמרטוטי והנלעג – שניהם במהותם יצירה

את

הראיון עם שלמה כהן, עורך דין במקצועו, אנו עורכים במשרדו שבמגדלי we הסמוכים לבנייני

עזריאלי בלב תל אביב. המשרד מכיל בתוכו ספרי משפט, ומאחוריו, במדף בולט, שוכנת סדרת הספרים "בצור ירום" שנכתבה על ידי הרב יורם אברג'ל עליו השלום - ביאור על ספר התניא.

בפתיחת הראיון, הוא בוחר לקרוא קטע מתוך הספר, המתאר את קשריו של הצדיק הבבא סאלי זצ"ל עם הרבי שליט"א מלך המשיח. זהו מכתב מדהים, בו מבקש הצדיק, שזמן קצר קודם לכן עלה לארץ ישראל, לנסוע לברוקלין ולשכון בצנעה, ללא שיפריעו לו, בחצר הקודש ב- 770:

"לכבוד קודש הקודשים, עמוד העולם, אור ישראל ותורתו, שלא קם כמותו, שר התורה והוראה, אהוב בשמים ובארץ, מורנו ורבינו הרב מנחם מענדל מליובאוויטש, הנני עבדך הקטן ישראל, עליתי ממרוקו לארץ ישראל, ואנשים כאן לא נתנוני השב רוחי, באים אלי בכל שעות היום והלילה, ונבצר ממני לעבוד את ה' כאשר היתה באומנה עימי, ימים ולילות שלא ביטלתי מן התורה רגע אחד.

ועתה נפשי בשאלתי אם אוכל לבוא אליך לארצות הברית לגור על ידך בקרבת מקום, ואסתר מעיני כל איש.

קיבלתי עלי שמה שיורני מורנו הרב אעשה, כיון שהוא עמד העולם, וכך הכריזו עליו בשמים".

למטה מוסיף הרב יורם אברג'ל זצ"ל כי הבבא סאלי שאל בשמים מיהו הצדיק בדורנו, אותו יש לשאול זאת, וענו לו כי עליו לשאול את הרבי שליט"א מלך המשיח.

במכתב התשובה שנשלח, נאמר: "הרב הגאון, הרב החסיד, בנם של קדושי עליון, ענף עץ אבות, מנהל עדתו במישרים, בר אוריין ובר אבהן שלשלת היוחסין כו' וכו' מורנו הרב רבי ישראל שליט"א....

כיון שזיכה ה' יתברך את כבוד הדר גאונו להיות איש כללי ומנהיג בישראל, אשר מאות ואלפים נשמעים לקולו, הנה בטוח שניתנו לו גם כן הכוחות....

בהיות כבוד הדר גאונו שליט"א בסמיכות למקומות בהם נמצאים מאחינו הספרדים שליט"א הצמאים לדבר ה' ומשתוקקים לקבל הוראות בעבודת ה' יתברך, וקבלת עול מלכות שמים ועול תורה ומצוה, הנה זו תפקידו חובתו וזכותו....

זכות עצום וגדול נפל בחלקו של כבוד הדר גאונו שליט"א אשר הוא ישתמש בהכשרונות והסגולות אשר חננו ה' יתברך,

"אני מעריך כי אלפי סוורים מסתובבים כיום בסוריה עם המסר של שבע מצוות בני נח"

עורך הדין שלמה כהן, מצא את עצמו מתייצב לשירות מילואים בגבול סוריה, שם פעלו החיילים לקבלת הפליטים והפצועים מהחזית הסורית המדממת. מה שהוא לא ידע, שזו הייתה ההכנה לקראת המשימה שנכונה לו בעתיד: יציאה לסיוע רפואי לאלפי היהודים שנסו מאוקראינה המופצצת. ריאיון מלא באמונה ומסירות לזולת

בנצי פרישמן || צילומים: אברהם קטנוב

ובאוצרות-מלכים אשר נמסרו לו מאבותיו הקדושים דור אחר דור...

בכבוד, הוקרה והערצה".

למה בחרת לפתוח דווקא במילים האלו את הראיון?

"אומר לך, אני זכיתי להגיע ממשפחה שורשית שהגיעה לארץ ממרוקו. לדעתי, המכתב הזה מגלה מעט מהקשר הבלתי נתפס בין שני הצדדים הללו".

שלמה כהן מנהל משרד עו"ד אזרחי מסחרי הפועל באווירה חסידית. הוא בעצמו כיום, יו"ר וועדת ההוצל"פ, סגן יו"ר וועדת דיני עבודה ויו"ר וועדת אזרחויות זרות בלשכת עורכי-הדין מחוז מרכז. בתפקידו הוא מייצג עמותות חברות אנשי עסקים מהמגזר העסקי והפרטי.

חיייו הם שילוב של עבודה וחסד. העולמות הללו לא רק שאינם סותרים זה לזה אלא שאצלו הם ממש משתלבים. לנקודה זו נגיע בהמשך הדברים.

קודם פנינו לשמוע ממנו על חייו האישיים. את ילדיו, בחר שלמה לשלוח לגני חב"ד בשכונת רמת אביב, הסמוכה למקום מגוריו.

"אני עד נאמן שהחינוך במוסדות חב"ד הוא מופלא. אני רואה את זה, הילדים שלי נהיו ילדים אחרים, רואים שחינוך חסידי מביא את הילד למקומות אחרים. כשהילדים לא מקבלים חינוך רגיל, הם גדלים באופן מיוחד.

לדוגמא: הילד מתקוטט עם ילד בגינה, כל הורה רגיל מה יגיד לו? כמובן - אל תשתולל, אל תרביץ וכדומה. אני צריך להזכיר לו דבר אחד: אני שואל אותו "אהרן, אתה יכול להזכיר לי בבקשה באיזו קבוצה אתה בגן שלך?" אז הוא אומר לי "אני קבוצת 'אהבת ישראל'". זה מספיק! הוא הבין מיד שמה שהוא עשה זה לא אהבת ישראל, והוא מפסיק.

הילדים שלי בבוקר, לא משנה מה, לא יצאו מהבית בלי לשים צדקה. למה? כי יש להם קופות שהם קיבלו, והם מרגישים את המחויבות למלא אותן מדי יום בעוד מטבע. הילדה שלי בת שנתיים, ואחת המילים הראשונות שהיא למדה להגיד זה 'צדקה'. כשאתה מנחיל לילד בגיל קטן, מושגים כמו: אהבת ישראל, אהבת הבריות, חסד, צדקה, אז אתה יודע שהם בדרך הנכונה, וכנראה שמהשתיל הזה יצאו פירות טובים.

אתה עצמך גם התחנכת בדרך כזו?

"אני גדלתי בקרית טבעון, שם היה למשפחתי קשר עם חסיד חב"ד במקום ששמו מנשה אלטהויז, הוא זה שהחדיר לנו בצורה סיופית יום את המושג 'הרבי'".

גם אם זה אומר לפעמים להעיר אותנו ב-1 בלילה כי "הגיע פקס תשובה". יש לנו המון מכתבי קודש שזכינו לקבל בזכותו. גם אם זה אומר "לחטוף" אותנו מבית הספר הממ"ד בלי אישור ההורים, להעלות אותנו על טנק חב"ד ולנסוע איתנו לאיזה גן חב"ד שהוא פתח. כל הילדים מאושרים כי יש ארטיקים, וכל ההורים של קרית טבעון מרימים גבה... סוף הסיפור, אגב, שכל

הילדים נרשמו לאותו גן חב"ד.

שם גדלנו, באווירה הזו. חב"ד נטועה בשורשי נשמת, אני היום הולך לפי משנתו".

שלמה מגדיר את עצמו חסיד ברסלב באופן מובהק, אך יחד עם זאת, מגלה כי יש לו קשר הדוק לכל העניינים של הרבי שליט"א מלך המשיח.

מה אתה עוסק ביום יום?

אני עורך דין. מנסה להביא קצת גאולה לעולם המשפט, להרחיק אנשים מבתי משפט, ובעיקר משתדל תמיד לפתור את הכל בדרכי נועם ובדרכי שלום, תמיד אני אומר לעצמי שזה מה שצריך.

היום בבוקר נתתי הרצאה: איך לפתור דברים בלי להגיע לבית משפט. זה הכי טוב מכמה טעמים, בעיקר כי הפשרה היא זולה יותר מהריב, הן ברמה הכלכלית הפשוטה, והן כי הסכסוך מוציא מהאדם הרבה דברים לא טובים, וכשפותרים את הסכסוך בצורה יותר נעימה אז גם הנפש שורדת. לא עלינו, אנשים שעברו הליך גירושין קשה הם אנשים מאוד מחוספסים, אפשר לראות שעברו עליהם דברים קשים בחיים. לעומת זאת כשאתה רואה אנשים שעברו הליך גירושין יותר מרוכך, אתה רואה שהם גם פתחו דף חדש יותר מהר".

מה מביא נער צעיר שלמד בגן חב"ד

בקרית טבעון להיות עורך דין?

"אחרי תקופת הילדות בקרית טבעון, עברנו לגור לנתניה, שם למדתי בישיבת בני עקיבא, ומשם כמו כולם המשכתי לצבא, לימודים, ואחר כך יצאתי למשפטים.

כבר מגיל קטן ידעתי שאני הולך להיות עורך דין. אני עוד זוכר ביציאה מהתיכון לכיוון הבית, היה איזה נער דתי שחילק פליירים עם הכיתוב: 'נוער שוחר משפט עברי'. זה הדליק אותי: מה זה משפט עברי, מה המהות? גם מאוד תפס לי את העין זה שלמטה היה חתום יו"ר לשכת עורכי הדין, שקראו לו שלמה כהן, אמרתי לעצמי 'וואו, יום אחד אני יהיה כזה'".

הלכתי ללמוד משפטים, מאוד נהניתי וידעתי שבזה אני אעסוק. אמנם לצערי 'משפט עברי' לא למדנו שם הרבה (למרות שזו הייתה המגמה) אבל היה מאוד מעניין".

וכיום יש לך משרד משל עצמך כאן בתל אביב.

"כן. ברוך ה', בשנת 2013 הוסמכתי לעריכת דין על-ידי לשכת עורכי הדין, עבדתי שנתיים בחברת תקשורת גדולה ושנתיים אחר-כך יצאתי לפרקטיקה. כיום יש לנו משרד פה ומשרד בפורטוגל".

איך הגעת מעיסוקך היום יומי, לטיפול בפליטים?

"בשירות המילואים שלי, צורפתי לד"ר יקיר קאופמן שהפעיל את היחידה שלנו. ד"ר קאופמן הוא חסיד חב"ד, שליח לכל דבר. בכל מקום אליו הוא מגיע - בתחילה בבית רפואה הדסה, אחר כך בהרצוג, ועכשיו במשרד הבריאות - הוא שליח. אז אצלנו בגדוד - הוא השליח. היחידה שלנו מומחית בנושא של טיפול בפליטים, משמים כיוונו אותנו והתעסקה שלנו מתבצעת ברמת הגולן, שם פעלנו בנושא של טיפול בפליטים הסורים".

אתה מדבר על פעילות במסגרת הצבא?

"כן, היום מותר לספר (אז זה היה סודי) שצה"ל הקים יחידה שנקראת 'שכנות טובה', שהייתה דואגת לכל נושא הפליטים מסוריה, היה אינטרס לאומי שמדינת ישראל תדאג להם במצרכים שכתובים דווקא בעברית. ככה יצא שבמשך שנים היינו דואגים לפליטים סורים".

כאן הוא חושף על פעילותם של החיילים בנושא של השפעת שבע מצוות בני נח, גם על אותם פליטים שהגיעו מסוריה, כפי שמורה הרבי שליט"א מלך המשיח להשפיע בזה על אומות העולם. במסגרת זו הם דאגו לצייד כל אחד מהפליטים בכרטיס מיוחד

העליתי אותו לשחת ועידה עם ד"ר תמרה ומנכ"לית העמותה, והצגתי בפניו את הבעיה. אמרתי לו "תשמע, אנחנו צריכים לדעת מה קורה בשטח, איך אנחנו באים, איפה אנחנו ישנים, איך אנחנו אוכלים, מה עושים?" אז הרב מענדי אומר לי "אל תדאג". תוך מספר דקות אני מקבל שיחת ווצאפ מסגנית שרת הבריאות של מולדובה. למחרת נסעתי לסופ"ש של עמותת "התקשרות" בחיספין, וכל הדרך לחיספין אנחנו עושים שיחות 'זום', הצוות של עמותת 'למענם' עם סגנית שרת הבריאות. בשלב זה נכנסו לתמונה גם איחוד הצלה, ונוצר שיתוף פעולה מדהים עם בית הרפואה איכילוב. מהיום למחר, התארגנו למשלחת של כחמישים איש. 40 רופאים, אנשי צוות, ו-10 טון ציוד."

מדדים לראות את ההתגייסות של כולם לעזור ולסייע.

"ממש. איך שאנחנו נוחתים, הרב אקסלרוד מחכה לנו בשדה התעופה עם שלט ברוכים הבאים. זה חימם את הלב ונתן לנו דחיפה לצאת משדה התעופה ולגשת לעבודה.

בשלב ראשון שיכנו אותנו במלון, שקשה להגדיר אותו בשם הזה ככלל. הצוות החל לברר על אפשרות לעבור למקום נורמלי, אבל בינתיים נכנסה שבת. אני מקפיד לשמור שבת, ומצאתי את עצמי שעתיים לפני צאת השבת מקבל הוראה לעזוב מיידית את המלון כי אנחנו עוברים למקום אחר.

לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד ממש דורשים מאיתנו לעזוב את המקום, אבל אין בפעולה הזו פיקוח נפש ואין צורך לחלל שבת בשביל זה. התפללתי לה' שאמצא איזה פתרון שיעכב את כל העניין עד לצאת השבת. ה' סידר לי נס, ורופאה עם כמה אחיות יצאו לטפל בתינוק יהודי בן 3 ימים שהיה צריך להגיע דחוף לגבול. הם יצאו כמובן בשבת על מנת להציל את התינוק, שהיה במצב של פיקוח נפש. הודעתי שבמצב כזה אי אפשר לעזוב את המקום, אחרת הם לא ידעו להיכן ללכת, אז חייבים לחכות להם שיחזרו... ברוך ה', דקות אחרי שיצאה שבת הם חזרו, אמרתי "המבדיל בין קודש לחול" ונסענו.

משלב זה, גילינו כל חברי המשלחת את האהבה והחיבוק של בית חב"ד. גם אם זה אומר לשאול בכל רגע נתון מה איתכם, מה מצבכם, איך אתם, מה אתם צריכים. אני רוצה להדגיש, זה לא שהיה חסר לנו, כי מבחינה לוגיסטית היינו ערוכים כמו עשרה בתי חב"ד במקומות הכי מפוארים שיש בעולם, עם 10 טון ציוד. הייתי מגדיר את זה, בלי גזמה, יותר אפילו

אז יכול משהו לחשוב שהייתי יכול להרוויח מהסכסוך המשפטי הרבה יותר כסף... אבל הרווחתי יותר: א. ה' שלח לי פרנסה. ב. עזרתי בהשכנת שלום. ג. הרווחתי ששניהם לקוחות שלי היום. ד. הרווחתי שהיום הנשים שלהם חברות מאוד טובות

במקביל, צפיתי בחדשות וראיתי חברים שלי תקועים בקיבוץ ולא מצליחים להגיע לגבולות, ואמרתי לעצמי שאני חייב לעשות מעשה. התחלתי לחפש איזו משלחת שיוצאת, אבל הדברים לא זזו.

מפה לשם, קישרו אותי דרך משרד הבריאות עם אישה מיוחדת, ד"ר תמרה קולין. שמנהלת עמותת שנקראת "למענם" - רופאים למען שורדי שואה. מדובר בעמותת חסד מופלאה של רופאים שעושים חסד 24 שעות ביממה. הם עוברים יום-יום שעה-שעה בבתי של ניצולי שואה ומעניקים להם טיפול. מדובר ברופאים הכי בכירים שיכולים להיות, שעוזבים את הקליניקות הפרטיות שלהם, למרות הסכומים הגבוהים שהם מקבלים על כל טיפול, והולכים לבתים של ניצולי שואה, מטפלים בהם עוד פעם ועוד פעם, והכל ללא תמורה.

מאחר ובין הפליטים שהגיעו מאוקראינה למולדובה ישנם הרבה מבוגרים, חלקם גם ניצולי שואה, החליטה ד"ר תמרה לנסוע לשם כדי להעניק טיפול רפואי לפליטים.

הוחלט שנוסעים למולדובה. אבל בשלב זה לא ידענו מאומה, כיצד נסדר שם, היכן נתארח... ביררתי מיהו השליח הפעיל באזור זה, והגעתי לרב מענדי אקסלרוד.

אין לתאר את חיי השליחים שם. מדובר במדינה בה רמת החיים נמוכה משמעותית ממה שאנחנו רגילים. אין לי מושג איך אפשרי לחיות שם עם משפחה וילדים קטנים, וזה עוד לפני שמדברים על לשמש השליחים בתוך כל מה שקורה שם.

גדול, וחשבתי לעצמי מתי זה יקרה. באותו זמן דעת כל המומחים למיניהם הייתה שפוטין לא יתקוף באוקראינה, אבל אני סברתי שהוא יתקוף.

ניסיתי להעריך מתי זה יקרה. אמרתי לעצמי "מי בעל הבית הכי חזק שלו? הסינים. עכשיו יש אולימפיאדה בסין, והיא נגמרת ביום חמישי הבא, ואם ככה יש חלון זמן קצר". המטרה שלי הייתה להגיע לאומן, תוך מחשבה שאי אפשר לדעת מה יקרה ומתי תהיה לי האפשרות לטוס בפעם הבאה...

שאלתי את אשתי אם היא מסכימה, והיא אישרה בשמחה. יצאתי מיד לשדה התעופה וקניתי כרטיס מעכשיו לעכשיו. בטיסה התחלתי לחשוש. גיליתי שאני האזרח היחיד על המטוס. חוץ ממני היו על המטוס רק עיתונאים מכל רשתות השידור בישראל. איתי אנגל וכל צוות "עובדה", כתב חדשות 12 וצוות הצילום שלו, רשת, וויינט, ערוץ 11, ולאט לאט מחלחלת בי ההבנה שאני האזרח שאינו עיתונאי היחיד על הטיסה, הצטנפתי במושבי, מסתיר את זהותי בכובע ובמסיכה, ושתקתי כל הטיסה. לא רציתי שיגידו איזה ישראלי משוגע, נוחת בקיבוץ בימים כאלו.

כשנחתנו, מיד נסעתי לאומן על מנת לשאת תפילה לשלום עם ישראל. שם קיבלתי מבטים של אנשים שאומרים "א, הנה אנחנו פוגשים לראשונה משהו יותר משוגע מאיתנו". הם הבינו שהגעתי מישראל למקום בו הם מתלבטים אם להישאר או לא...

והיית באוקראינה כשהחלה התקיפה? "חזרתי יום וחצי לפני התקיפה. נחתי פה בשלישי בערב, ובחמישי בבוקר כבר התוודענו לעובדה שפוטין תוקף. אז בירכתי 'הגומל', אבל משהו לא עזב אותי. חשבתי לעצמי, הרי יש שם יהודים שתקועים בסיטואציה לא פשוטה.

הרמתי טלפון לד"ר יקר קאופמן, שכפי שסיפרתי קודם, הוא השליח אצלנו בגדוד 7491, ואמרתי לו: "בוא נעשה משהו".

הנושא את תמונתו של הרבי שליט"א מלך המשיח, כשבצד השני מופיעות בערבית שבע המצוות, לצד הכרזת "יחי אדוננו".

"כל פצוע סורי שהיה מגיע, לפחות אלו שהגיעו לצוות שלנו, קיבל באופן מידי את הכרטיס של שבע המצוות בערבית.

תארו לעצמכם שמגיע איזה 'מוחמד' בלי רגל, מונשם, מחרחר, וצוות ישראלי הכולל דוקטור יהודי עטור זקן, מטפל בו ומציל אותו, ושם לו על החולצה את התמונה עם השבע מצוות בני נח. הדבר הזה פועל! אין לי איך לתאר את זה במילים.

חלק מהמשימה היה גם להחזיר את הפליטים הללו לסוריה, ולא פעם ולא פעמיים הם חזרו עם הכרטיס הזה. למעשה, זה היה החפץ היחיד שבבעלותם...

אני שואל את עצמי - כמה 'שליחים' מסתובבים בסוריה? כמה סורים יש שבסתר, בדש חולצתם, נושאים את התמונה המדוברת ושבע מצוות בני נח? אני חושב שמדובר באלפים".

וזה מה שהוביל אותך לעניין האוקראיני?

"כשהתחיל הסכסוך הזה בין רוסיה לאוקראינה, הבנתי שהולכים כאן למשהו

ממשלת מולדובה. אבל הרצון הזה לסייע בכל מקרה, ולא משנה מה קורה אני רוצה לעזור לה, זה דבר שאף אחד מהצוות לא ישכח".

מה עשתה הממשלה, במה התמקדתם בפעילותכם בשטח?

"ברמה האישית אני הייתי אחראי על פיקוד ושליטה - להקים חמ"ל, לחלק את מולדובה לגזרות, לציין היכן הוקמו מחנות פליטים, להבין איפה יש יהודים שצריכים עזרה מיידית ואיפה אנחנו יכולים לתמוך באופן כללי לכלל האוכלוסייה. מצידנו, למרות שכולם היו צריכים וזקוקים לעזרה מיידית, הצבנו מטרה, לדאוג בראש ובראשונה ליהודים הנמצאים באזורי כינוס הפליטים, מה שנקרא "עניי עירך קודמים". מכמה טעמים: א. מחנות הפליטים היהודים היו יותר נגישים לנו להיכנס ולצאת בשעריהם. ב. יש לנו שפה משותפת איתם. ג. חשוב לזכור שבאנו תחת עמותה המסייעת לניצולי שואה, וזאת הייתה המטרה הראשונית של הממשלה.

בשלב זה התחלנו לפלח את מולדובה לגזרות, חילקנו את הצוותים הרפואיים, ממש כמו בצבא - מחלקות, מפקדים, ויצאנו לשטח. התחלנו 'לכבוש' את מחנות הפליטים".

תוכלו לתאר יותר בפרוטרוט איך נראית שגרת הפעילות בשטח?

"קודם כל, אנחנו מגיעים למקום עם האפודים בעברית, מדברים בעברית ומציעים טיפול רפואי. האחיות משתלטות על כולם - בדיקות, לחץ דם, בדיקות ושאלות כלליות 'מה נשמע', 'איך אתה', 'מה להביא לכם?'

בעיניהם, עצם זה שרופא מישראל הגיע לטפל ב'בבושקה' בת 98 במחנה פליטים במולדובה, זה מחמם את הלב. זה פשוט מזריק חום לתוך המחנה פליטים, שלפעמים זה בסך הכל איזה מגרש טניס ששמו מעליו תקרה.

כרגע החוק באוקראינה הוא שלגברים מגיל 18 עד 60 אסור לעזוב את המדינה. מה שגורם לכך שרוב הפליטים הם נשים, ילדים, או אנשים מבוגרים מאוד. זה יצר עבורנו אתגר, לסייע לאותם נשים וילדים, ולאוכלוסייה המבוגרת.

אני רוצה לתאר לקוראים את הסיטואציה המופלאה שנוצרה.

לפני 80 שנה, כשיהודים הגיעו לגבולות, ישב שם איזה פולני / אוקראיני / נאצי, ואומר 'יודן ימינה', 'לא יודן שמאלה'. ומי שלא היה יהודי, בפנים, בסתר ליבו, היה שמח 'אני לא יהודי, אני לא הולך למשרפות'.

היום ברוך ה', כשאתה מגיע לגבול אוקראינה-מולדובה, אתה שומע את אותן קריאות - מי שיהודי לצד הזה, כל מי שיהודי שיבוא אלינו, אתה רואה שם את אנשי הסוכנות היהודית, 'למענם', איחוד הצלה ומשרד החוץ, ואתה יודע שכל מי שלא רשום לו בדרכון 'יהודי' מצטער על כך שהוא לא נולד יהודי...

בשעה 7 הגעת למחנה הפליטים, המקום היה מלא באנשים ובתוכם גם 'בבושקות' שעברו עליהן כל הזוועות שבעולם, עברו את סטאלין והיטלר, והן יושבות שם ושומעות מגילה. להפתעתן, כשהגענו למילה 'המן' כולן הרעישו ברעשנים כבקיאיות. כולם ידעו טוב מאוד את המנהגים. שבעים שנה של קומוניזם לא מחק את הזהות היהודית

ישראלי ישחרר את האחיות שלו הוא צריך התארגנות לא פשוטה בכלל. אבל הייתה פה משימה להציל את עם ישראל, פשוטו כמשמעו.

ואחרי זה, הפליטים עולים לישראל?

אחרי הטיפול הראשוני, הפליטים נשלחים לאתרי ריכוז להתארגנות, במלונות או במחנות נופש. חלקם אכן עולים לארץ ישראל, אבל לחלקם זה נשמע מפחיד לעבור לארץ אחרת, לחלקם גם חסרים טפסים וניירות המאפשרים זאת.

כאן בישראל אנו עדים לחלק המדהים של המשך הטיפול. לדוגמה, השבוע ושבוע שעבר התבשרנו שאותן מטופלות מבוגרות שקיבלו טיפול במולדובה על ידי הצוותים שלנו, כבר זוכות פה להמשך הסיוע באיכילוב ובבתי רפואה אחרים.

עמותת 'למענם' הכניסה אותם לחוג מעגל ה'לקוחות' שלהם, והם כבר מקבלים פה טיפול המשך מאותם רופאים שמתנדבים ב'למענם'. זו סגירת מעגל מדהימה".

שהית במולדובה עם הפליטים גם בחג הפורים. אתה יכול לשתף אותנו איך היה לחגוג שם את החג?

"השאלה הזו מחזירה אותי לאחד הרגעים שה'

משם הם נוסעים למחנות פליטים ייעודיים ליהודים, כל מיני מלונות שסידרה הסוכנות, כשהם מוקפים באנשים שרק רוצים לעזור להם. זה מה שנקרא "מציאות משיח בהתגלמותה". כולם רוצים רק לעזור ולסייע.

ובשלב זה אתם יוצאים מהתמונה או שממשיכים לדאוג להם?

כשהם מגיעים למחנות פליטים, חלקם גמורים נפשית. תארו לעצמכם אישה בת 80-90 שהוציאו אותה מהבית שלה, מגיעה אחרי תלאות בדרכים מסוכנות. גם רגשית, גם נפשית וגם גופנית - הם מותשים. חלקם שכחו את התרופות בבית, חלקם בכלל לא זוכרים את הטיפול הרפואי שהם צריכים. אז קודם כל מה שמעניקים להם - זה טיפול רפואי.

חשוב לציין שזו לא הייתה משלחת אחת, הוצאנו שבוע אחרי שבוע חמש משלחות. אנחנו במבצע חסר תקדים. בחג הפסח יצאה המשלחת האחרונה, ועכשיו אנחנו עושים התארגנות מחדש, אולי במקום אחר, אנחנו מחכים לראות את ההתפתחויות באזור ולפי זה נחליט על המשך צעדינו.

מי הם אותם רופאים ואחיות שהגיעו לשטח? מדובר על לא מעט כאלה...

אנחנו התבססנו על הלוגיסטיקה של בית הרפואה 'איכילוב' שהתמסרו לפרוייקט הזה באופן מדהים, ונתנו לנו שירות לוגיסטי מהטובים ביותר שקיימים היום, הכל בתרומה מוחלטת.

כל מי שהגיע לשם עזב כל מה שיש לו, ומדובר על רופאי הילדים הכי בכירים באיכילוב, וגם אחיות, שזה המצרך הכי נדיר שקיים באיכילוב. בשביל שבית רפואה

אכפת לי איך אתה נראה ומה אתה עושה, בוא תשאב מהמעין של הגאולה."

בכל זאת, התפיסה הרווחת היא שעולם המשפט בנוי על סכסוכים ומריבות. אתה אמור להיות זה שדווקא 'מעודד' דרך שלא תואמת את אותו שלום פנימי.

"אני חולק על התפיסה הזו, ואני אענה לך על זה בדוגמא מהתקופה האחרונה:

פנו אלי צמד של יזמים מאוד גדולים שרצו הליך גישור עסקי, כל אחד מהם מייצג חברה מאוד גדולה והם נקלעו לסכסוך, במסגרת עבודה על פרויקט משותף. אמרתי להם אני גובה איקס כסף לשעת ייעוץ. ציינתי בפניהם שאחרי שקראתי את החומר, אני בטוח שאפשר להגיע לעמק השווה בצורה טובה לשניהם.

הם חזרו אלי ואמרו שלדעתם הגישור הזה מאוד יקר, "נתבע אחד את השני בבתי משפט", איחלתי להם בהצלחה. אחרי חמש שנים שהם היו בהליכים משפטיים והוציאו קרוב לרבע מיליון שקל על עורכי דין ובתי משפט ובקשות, הם חזרו אלי ובתוך שש עשרה שעות השגנו הסכם מעולה.

אז יכול משהו לחשוב שהייתי יכול להרוויח מהסכסוך המשפטי הרבה יותר כסף... אבל הרווחתי יותר: א. ה' שלח לי פרנסה. ב. עזרתי בהשכנת שלום. ג. הרווחתי ששנים לקוחות שלי היום. ד. הרווחתי שהיום הנשים שלהם חברות מאוד טובות.

בפרקי אבות כתוב שיש דרך קצרה שהיא ארוכה, ויש דרך ארוכה שהיא קצרה. אני בחרתי בארוכה שהיא קצרה. אמרתי להם שאני לא לוקח אותם לדרך הזו, ולמעשה איבדתי את פרנסתי. אבל הדרך הארוכה הפכה בסוף לקצרה. כאן אנחנו מביאים את הגאולה גם לעולם המשפט."

אכן, כדברייך, ניתן כיום לראות גאולה בכל דבר, כולל בעולם המשפט.

"היום בעולם המשפט אנחנו יודעים על הרבה סוגיות שיכולות להתברר מחוץ לבתי המשפט, לדוגמא: הליכי בוררות, במקרים רבים בהליכים ממומנים אני מציע לצדדים שלטובתם יגשו לברר את הסכסוך בדין תורה.

התועלת הראשונה שיש בזה, שאתה מברר דברים על פי השולחן ערוך, על פי הלכות התורה. התועלת השניה שאתה לא מסתבך בהליכים בירוקרטיים כי עולם המשפט הוא מאוד בירוקרטי. התועלת השלישית שאתה סמוך ובטוח - אתה יושב מול דין שבקיא בדיני התורה, והוא זה שיפסוק לך. כשאתה נכנס לדין תורה, גם אם הדין אומר הפוך מדעתך, זה הדין. ואם אתה מקבל את זה זכית גם לשכר בצידך.

יכול להיות שמתוקף שינוי המדיניות בעולם המשפט הוא נהיה עולם מאוד טכני, טוב יעשו הצדדים אם ילכו לגישורים ופשרות. למקומות שלא מלבים את הסכסוך. בוודאי שדרך זו מביאה לעולם את הגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש."

שלמה כהן והרב מענדי אקסטרוד עם משלחת הסיוע לפליטים במולדובה

השמחה אי שם.

בנימה אישית, אני חייב לציין שבניגוד להרבה ארגונים שפועלים במולדובה, מה שיפה בבית חב"ד שהם לא עושים דברים כשביל להצטלם. הם לא מטפלים באיזה חבר קהילה תוך כדי סלפי כדי שיעלו את התמונה לפייסבוק. שם אתה מרגיש שהדברים נעשים לשם שמיים ולשם השליחות. בלי פרסום, בלי יחסי ציבור, בלי הרבה רעש ותעמולה. זה לשם שמיים, ואני חושב שמשם נובעת הברכה האמיתית, ואני מאחל שיהיה להם ברכה והצלחה."

...

נחזור לכובעך כעורך דין. אתה חש ורואה את הגאולה גם בעולם המשפט?

"כשאני מדבר על הגאולה, אני חש שמעבר למלך המשיח שמגיע ופועל על העולם כולו, יש גם את עניין הגאולה בתפיסה האישית. כפי שמופיע בתורת ברסלב, שכאשר אדם חי את החיבור לאלוקות, את אהבת ישראל ואת מעשי החסד, זוהי גאולה.

אתה רואה שכאשר מגיעים חסידי חב"ד הם מקבלים יחס חיובי מהסביבה. זה נובע מהעובדה שהתפיסה של בתי חב"ד והשלוחים היא תפיסה של גאולה - לא

והיטלר, את כל המלחמות, והן יושבות שם ושומעות מגילה. להפתעתי, כשהגענו למילה 'המן' כולן הרעישו ברעשנים כבקאות. כולם ידעו טוב מאוד את המנהגים. שבעים שנה של קומוניזם לא מחק את הזהות היהודית.

סיימתי את קריאת המגילה ואמרתי לעצמי, איזו זכות יש לי שהפעם הראשונה שאני קורא את המגילה זה פה. אמנם תמיד רציתי לעשות את זה מול אבא שלי, שיהיה גאה בי, אבל פה הוא יהיה הכי גאה בי בעולם."

הנה, שוב אנחנו רואים שכל יהודי הוא שליח של הרבי שליט"א מלך המשיח.

"ייתכן ופה קיבלתי זיק של שליחות.

כמובן שבכך לא הסתיימו חגיגות הפורים. כשחזרנו למלון, הגיע הרב מענדי אקסטרוד לקריאה לצוות שהתקבץ, כדי לחגוג את היום השמח. עשינו גם ריקודים, והשמחה היתה עד לב השמים. גם למחרת בבוקר הוא הגיע, ואז גם קיימנו את שאר מצוות היום.

אני חייב לציין שכל אחד מהרופאים, האחיות ואנשי הלוגיסטיקה קיבל מהרב מענדי ואשתו משלוח מנות אישי. זה היה חג מרגש מאוד, קבוצת יהודים יושבת במלון, קוראים מגילה, שותים לחיים וחוגגים את

הראה בחוש כי יש אלוקים בעולם. לפעמים אנחנו קצת שוכחים את האמונה הפשוטה הזו...

וכך זה התגלגל: ההתארגנות הייתה כל כך מהירה שאפילו לא הסתכלתי ביומן. יום לפני הנסיעה אני מציץ ביומן, ופתאום אני קולט שאהיה שם בפורים. בכל זאת, אשתי אמרה לי 'סע, זו משימה בינלאומית. אתה חייב לנסוע'.

ישבתי עם עצמי ותכננתי איך אוכל לחגוג שם את החג. הרמתי טלפון לבית חב"ד בהדר יוסף בתל אביב, לרב מענדי אליאס, ואמרתי לו: "אני יוצא למולדובה. אני צריך מגילת קלף, כיפות, רעשנים, וכחמישים מגילות מודפסות". אפילו לא ידעתי למה אני לוקח את זה, אבל הרגשתי שאני חייב.

בפועל, כמה שעות לפני שהחג נכנס, קיבלתי טלפון מבחור בשם אפרים, והוא אומר לי "אני פה במחנה הפליטים, ואין מי שיקרא לנו במגילה הערב".

מיד אמרתי לו: "אני אצלב בשעה 7, ויש לי הפתעה בשבילך. יש לי מגילה, רעשנים, כיפות, כל מה שצריך מוכן בשבילך!" וככה הגענו, אני ודוקטור ישראל מירב.

אגיד לך משהו, אבא שלי הוא בעל קורא, ואף פעם לא זכיתי לקרוא בעצמי במגילה, כי אבא שלי הוא זה שקורא. מגיל 4 בערך אני שומע אותו קורא מדי שנה, ולמרות שמעולם לא התאמנתי על הקריאה, זה חקק לי בזיכרון.

בשעה 7 הגעתי למחנה הפליטים, המקום היה מלא באנשים ובתוכם גם 'בבושקות' שעברו עליהן כל הזוועות שבעולם, עברו את סטאלין

אלוקים לא מחפש שימותו עליו

מהשלכתו לאש של אברהם אבינו באור כשדים, דרך עקידת בנו על גבי המזבח, ועד לעמידת חנניה מישאל ועזריה מול ציווי המלך להשתחוות לצלם, אנו מוצאים לאורך כל הדורות את מוסרי הנפש על קדושת השם. כך גם בדורנו. האם משהו השתנה כעת בהליך שהפך למזוהה עם ההתמסרות להשם?

מאת: אריה קירשנזפט

הפעם הראשונה שאנו פוגשים את ה"מסירות נפש", שהיא גם זו שנתנה את הכוח לדורות הבאים לנהוג כך, הייתה הנהגתו של אבינו הראשון, אברהם. על ידי הסברה, פרסום ודוגמא חיה חקק את האמונה ומסירות הנפש. כידוע, ניצבו בפניו שתי אפשרויות: להשתחוות לעבודה זרה או להיזרק לאש. אברהם בחר כמובן באפשרות השניה. כנגד כל הסיכויים יצא אברהם חי וקיים מהכבשן הבוהר והמשיך בעבודתו הקדושה להפיץ את השם בעולם.

גבורה ומסירות עילאית לא פחות הפגין אברהם כאשר יצא לדרך לקיים את ציווי השם לשחוט את בנו היחיד יצחק. אברהם לא התמהמה, הוא קם מוקדם ופעל בזריזות ובשמחה. יצחק לא נשחט

בפועל, כיון שברגע האחרון קיבל ביטול. מסירות נפשו של אברהם נחרתה לנצח בד"א. איי של כל מי אשר נולד לאמא יהודייה או שהתגייר כהלכה. כאשר יהודי יבין שהתנהגות מסוימת תיצור נתק לקשר שלו עם השם - יעצור מיד. לעולם יהודי לא יעשה מעשה הסותר להתאחדותו עם השם, גם אם יצטרך לשלם על כך בחייו.

כך במשך ההיסטוריה אנו פוגשים סיפורים רבים של יהודים ההולכים בדרך המסירות נפש. כמו שלושת הצדיקים חנניה מישאל ועזריה, אשר סירבו למלא את פקודת נבוכדנאצר מלך בבל להשתחוות לפסל. בהודעה חגיגית הבהירו למלך את כוונתם להמשיך לשמור על מצוות השם מתוך נכונות למסור את נפשם על כך. לבסוף נענשו

בשריפה ויצאו משם חיים בנס. גם דניאל הצדיק סיכן את עצמו והמשיך להתפלל להשם נגד החוק של המלך דריוש, ונענש על כך שנזרק לגוב אריות רעבים. דניאל ניצל בנס גדול ויצא ללא שום פגע.

מקרים רבים נוספים נרשמו בהיסטוריה היהודית, בהם דם יהודי נשפך כנהרות מים. בזמן היוונים, בזמן הרומאים, ובזמנים שונים. חגי ישראל פורים וחנוכה מציינים את הגזירות הנוראות שהתרחשו אז, עמידת היהודים במסירות נפש והניסים הגדולים.

גם בדורות מאוחרים יותר עם ישראל ממשיך לשמור על יהדותו בקנאות ומסירות. "מסירות נפש" ממשיכה להיות השיא בעבודת היהודי את קונו, ואפשר אף להתבטא: מסירות נפש - כלומר המיתה למען השם - מהווה שיא במימוש

חיי היהודי בעולם.

וכמובן לא נשכח את אחינו הגיבורים, מנשרים קלו מאריות גברו, חללי מערכות ישראל ונפגעי הפיגועים, שכולם זכו לתואר "קדושים" מאחר שהסיבה למותם הייתה מצד היותם יהודים, וגם זה נחשב ל"קידוש השם".

...

אחרי כל זה נשאל: אז מה השתנה היום? מדוע אלוקים לא רוצה שנמות עליו? האם המסירות נפש כבר אינה רלוונטית? התשובה היא: לא. מסירות נפש רלוונטית בהחלט, אפילו יותר מפעם. אבל למות כבר אין צורך. למה? כי אלוקים רוצה שנחיה עליו.

אנו נמצאים היום בזמן הגאולה. הגאולה היא שלמות הכול. כל מה שנשאר הוא רק לפתוח את העיניים ולראות את השלמות הזו. בשביל לראות את מציאות הגאולה כאן בעולם הזה ולהביא את שלימותה, צריכים אנשים חיים. כיוון שזאת המשימה שלנו היום, לכן אין עניין למות. המסירות למען השם לא השתנתה, בוודאי שיהודי צריך למצות את עצמו ואת חייו, אך לא באופן המוביל אל יציאה מן העולם, אלא הפוך - לחיות בעולם.

הדם והדמעות היהודיים שנשפכו במשך השנים אצורים באוצרות השם. נשמות הקדושים שוכנות כבוד בגן עדן ונהנות מזיו השכינה. גם בדורנו מסירות הנפש בעלת ערך עליון, אך כעת אין עניין להגיע למוות. הפוך, עלינו למסור את הנפש על החיים.

משל למה הדבר דומה: מלך שיצא למלחמה לכבוש שטח אדמה עבור מדינתו. חייליו לחמו במסירות למען כיבוש היעד ורבים מהם נהרגו בדרך לכיבוש היעד. אחרי הרבה שנים נוצחה המלחמה. כעת הגיע זמן קבלת השכר. ההתמסרות אל המלך ממשיכה, אבל לא בכיוון של מוות בעבורו, אלא בכיוון של חיים. קודם היה צורך במוות הזה, עכשיו לא. היום צריכים לחיות, לבנות את הארמון, את הערים, את הרחובות. לעשות את העולם של השם לבית שכיף לגור בו. מסירות על החיים, זה מה שיועיל עכשיו למלך, לממלכה, ולכל תושבי המדינה.

גם היום, אם יודמן ליהודי חלילה מקרה של מוות על קידוש השם, ודאי שיהיה עליו לבחור במוות. אבל כבר אין עניין לחפש את האטרקציה הזו. יש לנו מטרות חשובות יותר! כאשר יהודי אינו מת על השם, אלא חי עליו - הוא מגיע להתאחדות האמיתית. הקשר שלו

להכניס את ה-א' לחיים

כמה אנשים אתם מכירים שיתחילו עניין מהסוף להתחלה? כמה אנשים יחיו את התוצאה לפני התהליך? כמה אנשים יסכימו לתת את כל מה שיש להם מראש ולא יחסירו פעימה? נכון, לא הרכה אנשים. ומה הפלא שהכל לפעמים מרגיש "כהליכה על ביצים". הכל בזהירות יתירה, מלא שיקולים, מלא דיבורים, מלא התייעצויות.

"לכתחילה אריבער" הוא ביטוי מאוד מפורסם בחב"ד. "העולם אומר שכשאי אפשר לעבור מלמטה יש לעבור מלמעלה, ואני סובר שמלכתחילה יש לעבור מלמעלה". פתגם זה אומר המהר"ש, רבי שמואל שניאורסון, הרבי הרביעי של חב"ד, שיום הולדתו הוא ב' באייר.

אין פעולה בעולם שלא יקומו במקביל אליה מחשבות שדוחות את הפעולה או מונעות אותה, מפריעות לה. היום לקום להכין כוס קפה זה שיקול... חיים את החיים עם מיליון שיקולים וחייבים לרצות את כולם, ובסוף גם אנחנו לא נהיה מרוצים חס וחלילה. מקימים לעצמנו מלא חומות ומכשולים, נאבקים במציאות, כאילו יש במי להאבק בכלל.

במי אתה או את נאבקים כל היום? קחו תנופה גדולה ותעשו דילוג קדימה. ותעשו זאת לפני שכל הכוחות כבר יגמרו לכם. לכתחילה מלמעלה זה להאמין בעצמך! איך אומרים קואצ'רים טובים? אתה מסוגל, אתה יכול, do it! כל החלטה טובה שיהודי מקבל הוא צריך פשוט לתת לה חיות מיד, לחיות את ההחלטה עוד לפני שמהו אפילו נעשה בפועל.

ליהודי יש המון כוח לעשות דברים בעולם, אלו כוחות שחייבים לצאת אל הפועל. אין דבר שהוא לא מסוגל לו. יהודי הוא מעל המציאות, הוא חלק מבורא המציאות, חלק אלוקי ממש. קבלת החלטות זה תהליך, וכדי לקבל החלטות נכונות וטובות צריך את התורה. אך ברגע שהתקבלה החלטה צריך לדעת שכל הכוחות מגויסים לסייע לנו בביצוע. יותר מזה. עם אמונה שלימה צריך לחיות כאילו כבר הכל הושלם, ולהיות רגועים ושלווים.

הרבי שליט"א מלך המשיח אומר להכניס את האות א' במילה גולה. ואז יוצא גאולה. בכוחו של יהודי להתאחד עם הקב"ה ותורתו, להכניס את ה-א' של 'אלופו של עולם' בגולה, ולחיות כבר עכשיו גאולה, בדרך לגאולה האמיתית והשלימה. זה לקבל את הסיפוק עוד לפני שהושלמה העבודה. לכתחילה מלמעלה.

כולנו מכריזים: "יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", עכשיו אנחנו חיים עם הרבי שליט"א מלך המשיח ותיכף ממש לא ישאר יהודי אחד שלא יעלה לירושלים להר הבית.

כל "המהומות" על הר הבית, זה כי לכתחילה אין הפנמה מוחלטת, מדינית, ממשלתית ושל העם כולו על הבעלות הבלעדית של עם ישראל על שטחי ארץ ישראל לכל אורכה ורוחבה. לכתחילה צריך לחיות מבלי הבט מסביב ולחפש מה יגידו, כי החיים שלנו כאן הם מתוקף הציווי האלוקי כעם יהודי במדינת היהודים, וכל השאר דמיונות.

להכניס את אלופו של עולם למציאות היום יומית ולראות במוחש שאין עוד מלבדו, מלא כל הארץ כבודו, והקב"ה הוא המלך!

הרבי שליט"א מלך המשיח דורש מכל יהודי להילחם על האמת היהודית שלו, להתחבר לזהות האמיתית והיחידה שלו.

לקחת החודש תנופה על החיים בכל ההחלטות הטובות שמחכות להתממש.

גאולה אמיתית ושלמה now ממש!

מסרו את נפשם. בית עלמין צבאי

אחרי כל זה נשאל: אז מה השתנה היום? מדוע אלוקים לא רוצה שנמות עליו? האם המסירות נפש אינה רלוונטית? התשובה היא: לא. מסירות נפש רלוונטית בהחלט, אפילו יותר מפעם. אבל למות כבר אין צורך. למה? כי אלוקים רוצה שנחיה עליו

לעשות את זה, אבל מה לעשות שכך אלוקים רוצה ואני אמלא את מבוקשו". במקרים יותר טובים זה יעשה מתוך שמחה, אבל גם אז, תהיה תחושה של החמצה, חוסר מימוש, וכדומה.

המאמץ למען השם לא השתנה, ואדרבה - היום יש להתאמץ עוד יותר על מנת לחיות את הגאולה. אך יש לשים לב שאנו בתנועת נפש של מסירות לחיות. להתאמץ להיות מחובר למה שאני עושה! להתמסר ויחד עם זאת למצוא את עצמי חלק מהדבר. להתקשר ולדעת שגם אני חלק בלתי נפרד מההצלחה. אחריות ולא הישרדות, שותפות ולא רצון לסכל.

בואו נחיה החיים האמיתיים. נפסיק למות על אלוקים, ונתחיל לחיות עליו. אלו הם חיים של גאולה! מיד ממש.

עם השם חופף ומקיף את כל הווייתו ומציאותו. ובלשון הקבלה והחסידות: לא רק ה"רצון", אלא גם ה"תענוג". עבודת הצדיקים. זאת קבלת פני משיח צדקנו ואלו הם החיים בימות המשיח!

אפשר להבין את החילוק העדין הזה כאשר נשים לב להבדל בין אברהם אבינו לרבי עקיבא. אברהם אבינו מסר את נפשו, אבל הוא לא חיפש את זה. כשהיה צריך הוא עשה זאת בשמחה, אבל הוא הסתדר טוב גם בלי זה. פשוט חיפש לעשות מה שצריך וזהו. רבי עקיבא לעומת זאת כל ימיו חיפה לרגעים אלו.

כאשר נתבונן לעומק נגלה כאן מסר עצום לחיים. מסירות נפש יכולה לבוא לידי ביטוי בתנועת נפש שלילית, ובמעטה דתי. כלומר: כיווץ, המעטת האני, פגיעה בדימוי העצמי, פעולה שלא מתוך שמחה, כפייתיות, ועוד. המחשבה היא: "קשה לי, אני לא רוצה

מידווד

ניו יורק

הרב דועי שמש, בן 45, נשוי לענת ואב לשישה, שליח בשכונת מידווד, ברוקלין, ניו יורק

ילדות // גדל בירושלים בשכונת נווה יעקב. "אבא היה קצין במשטרה ומפקד תחנה לשעבר, אמא מורה. הבית ממנו אני מגיע לא היה דת, גם קידוש מידי שבת לא היינו עושים".

בעולם // את שנות הלימודים ביסודי ובחטיבה עשה בירושלים, את לימודי התיכון עבר באשדוד. "לאחר סיום הלימודים התגייסתי לשירות קרבי של שלוש שנים בגולני, ועם השחרור יצאתי לטייל בעולם. הייתי פעמיים בהודו, נסעתי גם לדרום אמריקה".

החצי השני // ענת, בת למשפחה דתית מעולי תימן המתגוררים ברחובות. "היא באה עם רקע יותר דתי ממני, ואחרי החתונה עברנו יחד דרך של התחזקות בשמירת מצוות".

הוודו // גם אחרי החתונה יצאו לטיול בהודו, אז נכנסו יותר לבתי חב"ד במהלך מסלול הטיול. "הכרנו את חב"ד במנאלי, בדראמסלה, ועוד. האמת היא שעוד לפני כן כאשר הייתי בהודו נתקלתי בחב"ד - ישבתי ביום שישי בערב בג'רמן בייקרי' בפונה כאשר נכנס בחור בשם שימי והזמין אותי לעשות קידוש בבית חב"ד, נענית בחיוב והצטרפתי

אליו. היה זה הרב שימי גולדשטיין, שבהמשך פתח את בית חב"ד שלו בפושקר".

ניו יורק // הם נסעו לעבוד בתפוח הגדול, כאשר התוכנית שלהם היא להרוויח מספיק כסף ולחזור לטיול נוסף בהודו. "למעשה נוצרה עבורנו הזדמנות לסדר ניירות לשהייה ממושכת ומגורים בארה"ב ונשארו כאן. בתחילה התארחנו אצל דוד של אשתי בשכונת 'מיל בייסי' שם התחברנו עם בית חב"ד של הרב יהודה פרידמן. בהמשך עברנו להתגורר במקום אחר, גם הוא בסמיכות לבית חב"ד. הקשר שלנו עם חב"ד הלך והתהדק, והשפיע עלינו יותר ויותר".

שנה תמימה // באחת השנים הראשונות לשהותם בניו יורק, הקדיש שנה שלמה ללימוד תורה יחד עם תלמידי הישיבה המרכזית בבית המדרש של הרבי שליט"א מלך המשיח - 770. "היית משכים מדי יום ומתייצב לתחילת הלימודים, מתפלל במנין של הרבי שליט"א מלך המשיח ומשתתף בסדרי ושיעורי הלימוד במשך כל שעות הבוקר, ובצהריים הייתי נוסע למנהטן לעבודה. אין לתאר כמה השנה הזו השפיעה עליי לטובה".

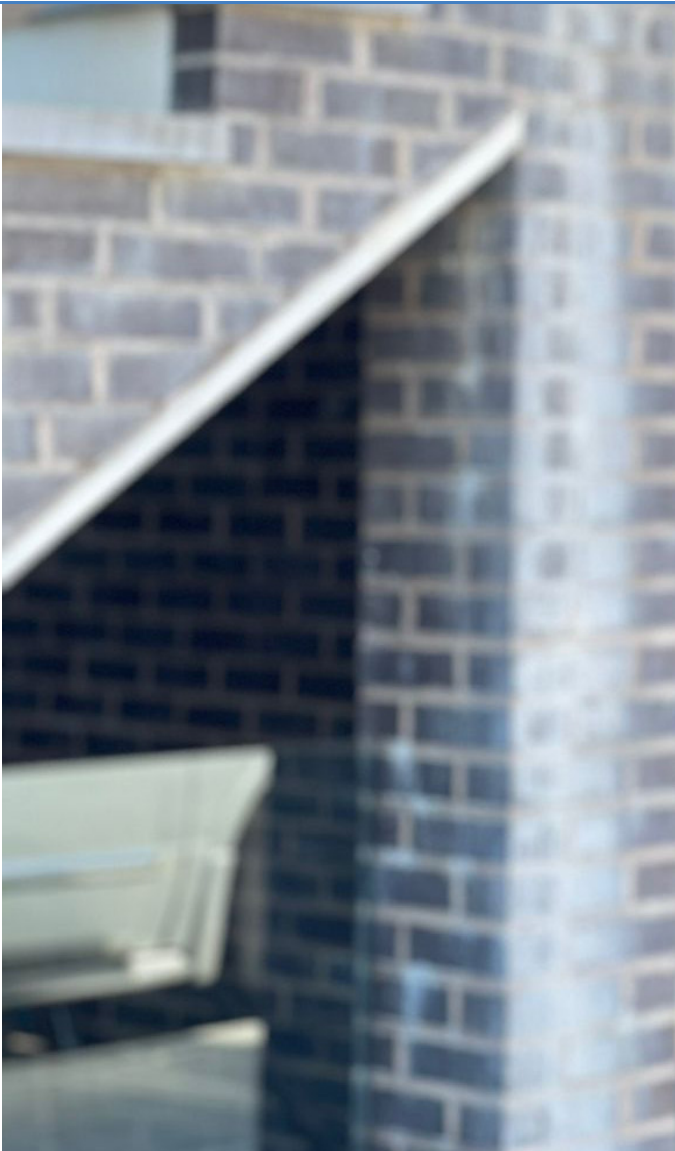
מתחילים // במהלך שהותם בניו יורק הכירו עוד ועוד ישראלים, והתחילו לערוך בבית סעודות שבת אליהן הזמינו את החברים. "זה התחיל בקטן, היינו יושבים בבית עם 10 אורחים, בהמשך זה התפתח ותפס תאוצה. היו מגיעים מלא חברה ואנחנו עברנו דירה והגדלנו את יכולת האירוח שלנו".

מתפתחים // אחרי שסעודות השבת נעשו דבר קבוע, הם התחילו לארגן מניינים לתפילה. "ליד הבית שלנו נמצא בית כנסת של הקהילה הסורית, שכרנו מהם את קומת המרתף, קיבלנו ממישהו ספר תורה, ופתחנו שם את בית הכנסת שלנו".

פעילות // כבר 12 שנים שהם במקום, והפעילות כמובן הולכת וגדלה. "בפסח אנחנו עורכים ליל סדר למאה איש, בל"ג בעומר גם מגיע קהל גדול, אנחנו מקיימים אוהל רחב ידיים בחצר מאחורי הבית כדי שיהיה מקום לכולם. אחד האירועים הגדולים שלנו זו מסיבת פורים, אנחנו לוקחים אולם ומפיקים תוכנית, מגיעים 300 איש וחוגגים בשמחה גדולה".

אגרות קודש // באופן קבוע הם מתייעצים עם

בנימה אישית	
סדר יום // "לוקח את הילדים למוסדות הלימודים שלהם בשכונה החב"דית הגדולה 'קראון הייטס', ומשם חוזר למנין שחרית אצלנו בשעה עשר. שעות היום מוקדשות בעיקר לפעילות, אני מסתובב בשטח ונכנס לבקר אנשים בבתיים ובעיקר בעסקים. אחר הצהריים אוסף את הילדים ומחזיר אותם הביתה, ובערבים יש לנו שיעורי תורה – בימי שני שיעור 'דבר מלכות', בימי חמישי לימודים אישיים בפורמט של 'חברותא'. חוץ מהשיעורים לגברים אשתי מוסרת בשעות הערב שיעורים לנשים". ספר ניד // "הכי הרבה אני לומד 'דבר מלכות' – השיחות של הרבי שליט"א מלך המשיח מהשנים תשנ"א-תשנ"ב (1991-1992). זה הדבר שנוגע הכי הרבה למצב שלנו כרגע בימות המשיח, זה החיבור הכי חזק היום לאלוקות". שבת קודש // "בשבת מגיעים הרבה אנשים, חלקם קבועים אבל כל שבת גם אורחים חדשים, ברוך השם כל שבת יש לנו כ-50 אורחים. אנחנו דואגים מראש להכין הרבה אוכל ביתי טוב וטעים כולל דגים חריפים שאנשים אוהבים. ביום שישי יש אצלנו חלוקה של אוכל לשבת, כ-80 מנות כל שבוע. שבת זה הדבר הכי חזק בבית חב"ד". משפחה // "לאשתי יש חלק מאוד חזק בכל הפעילות, להרבה נשים ובנות יש קשר איתה, ולאור העובדה הזו זכינו לעשות אצלנו במהלך השנים כבר למעלה מ-20 שידוכים, חלקם הפכו לחסידי חב"ד בעצמם. גם הילדים שותפים ממש, בעיקר בזכות כך שהפעילות מתנהלת מתוך הבית והסעודות הגדולות מידי שבת נערכות אצלנו בסלון. הילדים אומרים מידי פעם דבר תורה, משחקים עם הילדים של האורחים ונוטלים חלק פעיל באירוח". איחול // "שנביא כבר בעזרת השם את הגאולה האמיתית והשלימה ואת ההתגלות של הרבי שליט"א מלך המשיח".	להעניק לה נרות שבת, הבאתי לה סופגניות בחנוכה ומצות לפסח, וכך מדי פעם כהתאם לחג המתקרב. יום אחד היה חסר לנו עשירי למנין, יצאתי לרחוב לחפש יהודי ובדיוק היא עמדה שם עם מצלמת לייזר כדי לעצור נהגים הנוסעים במהירות גבוהה. היא שאלה למעשיי וכאשר הכינה את הבעיה בה אנחנו נמצאים אמרה 'אל תדאג, אני אטפל בזה'. לאחר זמן קצר היא עצרה רכב מסוים ואמרה לי 'תיגש אליי'. ראיתי שהנהג הוא ישראלי, והוא החל לרטון על כך שהיא עצרה אותו. אמרתי לו שיבוא איתי ואני מקווה שהכל יסתדר. הוא נכנס להתפלל איתנו והיא החזירה לו את הרישיון ללא שום קנס. אחר כך סיפר לי שהוא מתפלל כל בוקר אך בדיוק באותו יום מיהר לפגישה חשובה והחליט לדחות את התפילה לשעה מאוחרת יותר. הסתבר שהיא הועילה גם לו וגם לנו". התפתחות // אחרי שנים של פעילות הם הבינו שצריך להגדיל את המקום לפעילות. "היו לנו רעיונות שונים כיצד לעשות זאת, אך כל אחד מהם היה מלווה בקשיים שונים. יום אחד עברתי באחד הרחובות לא הרחק מהמקום שלנו הנוכחי וראיתי בית דו משפחתי בבניה. המעלה שלו היא שלא מדובר בשיפוץ חלקי או מקיף אלא בבניה חדשה לגמרי מהיסודות. דיברתי עם בעל הבית והוא נקב במחיר מסוים אך בסופו של דבר לא סגרנו". נונה // הם שאלו את הרבי שליט"א מלך המשיח על העסקה אך לא קיבלו תשובה ולכן לא התקדמו, אך כעבור תקופה שאלו שוב וקיבלו מענה באמצעות ה'אגרות קודש' כי יש לנצל את ההזדמנות להתפתח ולקנות בית ולשם כך כדאי גם לקחת הלוואה. "חזרתי אל בעל הבית והתברר כי בינתיים הוא העלה את המחיר, אך מכיוון שהייתה לנו ברכה מהרבי שליט"א מלך המשיח לא נרתענו, ידענו שאנחנו הולכים על זה. ידיד אחד השיג עבורנו תרומה יפה מכן משפחה, אספנו עוד קצת מפה ומשם וסידרנו משכנתא מהבנק עבור הרכישה". נוגע האחרון // יום לפני סגירת החווה הם עוד נתקלו בקשיים עם טפסים ומסמכים, וכאשר נראה היה שהכל סודר, התברר כי נדרש עוד סכום של שישים אלף דולר. "באותם רגעים אשתי לא הייתה מעודכנת בהתפתחות, אך בלי קשר היא ישבה לכתוב לרבי שליט"א מלך המשיח. התשובה שהיא קיבלה הדהימה אותנו: 'שתי סברות באופן הבנין, אם להקים צריף או בנין על הגג או לחבר שני הבנינים העומדים בשכונת הרכבת, הנה, לכאורה, הסברא השניה יש לה מקום יותר מהראשונה. ובכלל – כאשר נוהגים בהרחבה הקב"ה עוזר. ובפרט כשמתחילים בנין בפועל'. התפעלנו מאוד בגלל שאנחנו בדיוק ניגשים לקנות שני בתים מחוברים באותו רחוב בו חולפת הרכבת...! כמובן שהכל הסתדר ולמחרת חתמנו על החווה". תוכניות לעתיד // יש להם תכנונים רבים לגבי המבנה החדש. "בצד אחד של קומת המרתף נבנה מקווה מהודר לנשים לפי שיטת חב"ד, בקומת הקרקע נפתח פעוטון, חלק אחר של קומת המרתף ישמש לבית כנסת, ובנוסף נפעיל מסגרת של 'כולל' – לימוד תורה יום-יומי".

הרבי שליט"א מלך המשיח, ונוהגים לפי התשובות שהם מקבלים באמצעות ה'אגרות קודש'. "עוד בתחילת דרכנו רציתי תלות על הבית דגל משיח, אשתי חשבה שנכון לאותו זמן לא כדאי לעשות זאת. לבסוף החלטנו לשאול, ובמענה שקיבלנו נכתב שכראש ובראשונה כאשר כובשים מקום יש להניף שם דגל. כמובן שעד היום מתנוסס על ביתנו דגל משיח. פעם אחת לקראת ראש השנה אשתי אמרה שיהיה ראוי לרכוש כיסאות חדשים עבור האורחים הרבים. אני, שראיתי את הוצאות החגים הגדולות, חשבת שזה לא דחוף כל כך. אשתי שאלה והרבי שליט"א מלך המשיח ענה 'שבכל הענינים של תורה ומצוות ידם תהיה על העליונה'. הכיסאות עלו סכום לא מבוטל, ואני הייתי עדיין מוטרד מההוצאה הגדולה. רק יצאנו מהחנות וידיד שלי מתקשר אליי: 'רועי מה נשמע, כבר הרבה זמן לא היית אצלי, תבוא, יש לי משהו לתת לך'. נכנסתי אליו והוא הגיש לי תרומה, בדיוק בגובה הסכום אותו שילמנו על הכיסאות...".

עזרה לא צפויה // בתחנת המשטרה שבאזור מגוריהם משרתת שוטרת המוכרת היטב לתושבים. "היא מאוד קשוחה ומחלקת הרבה קנסות, אנשים פה מנסים שלא להתקל בה. כאשר נודע לי שהיא יהודיה התחלתי

קל

5				4				9
	6	7	1		5		3	4
3				9			6	
	2			7	8	5		3
8			5					7
7		4			2		9	
	7			2				6
4	8		9		1	3	7	
2				3				1

בינוני

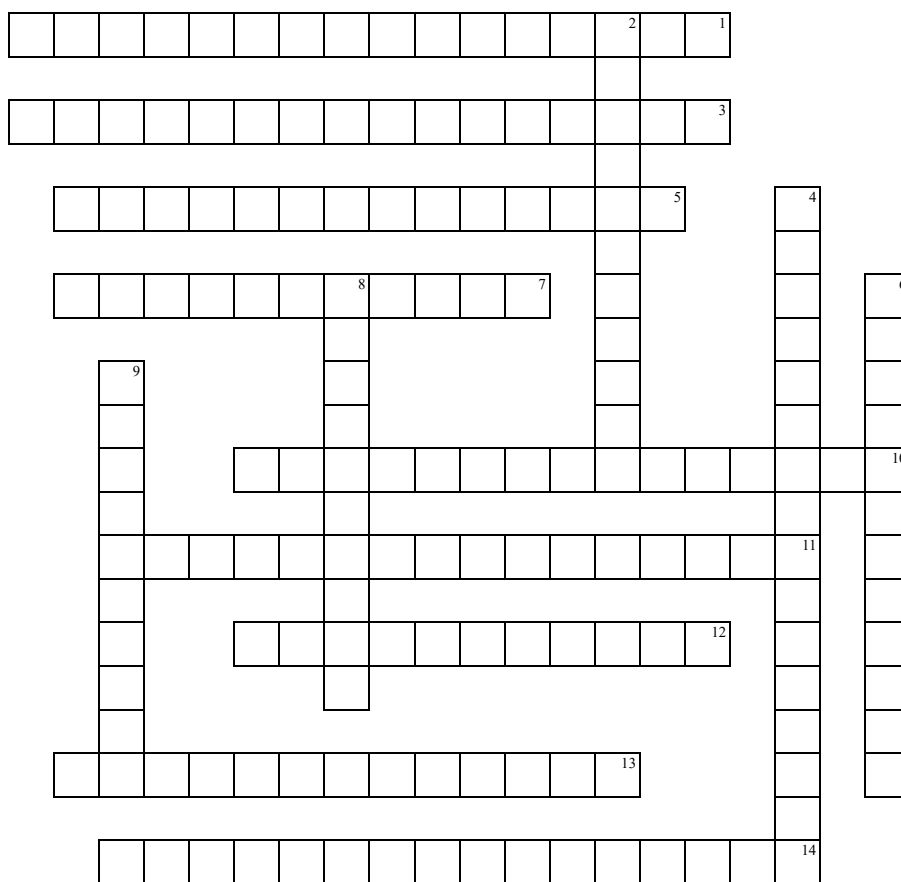
4			5			8		
		3	8			7		1
	9			1				3
7			1			3		
		6	7	4		2		
		9		6				5
5				7			8	
8		2			1	9		
		1			4			7

קשה

		8						
	6				9	4		
3				4		1		
	9			2			5	
6				8				3
	4						8	
		5		3				4
		4	8				2	
						9		

תשבץ ייעודי הגאולה

בקרוב ממש, מתקיימים לנגד עינינו כל יעודי הגאולה, עליהם הובטחנו על ידי הנביאים וחז"ל. ליקטנו מספר מצומצם מתוך אותם שינויים שיקרו בקרוב ממש

עליכם לשלב בתוך התשבץ את הייעודים הבאים:

קיבוץ גלויות
וארו עם ענני שמיא
מעדנים מצויין כעפר
הקרבת קורבנות
סעודת שור הבר
ושמתי כדכד שמשותין
תורה חדשה פאתי
תצא
וגר זאב עם כבש

ששה בכרס אחת
וכתתו חרבותם לאתים
ואולך אתכם קומפיות
תחיית המתים
אור הלבנה כאור החמה
בניית בית המקדש

[תחנות מסע // אנוהם פלג]

המערה בפקיעין

המערה שלפי המסורת, הסתתרו בה רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר

מאז ולתמיד

למרות ניסיונות התושבים הערביים בשנים האחרונות לצמצם את הנוכחות היהודית, חשוב לציין כי פקיעין הייתה מאז ומעולם מקום ישוב יהודי. בכפר קיים בית כנסת עתיק, ולאורך כל השנים גרו במקום יהודים. גם כיום מתגוררות מספר משפחות יהודיות הפוקדות כל השנה את האתר המזוהה עם המערה המפורסמת, המקובלת כמקום קדוש גם לתושבים הערביים המכבדים את קדושתו.

לעולם הפעשה

כאשר יצאו שני הצדיקים לאחר 12 שנה, עם מותו של השליט וביטול גזירותיו, לא הסכימו לראות בני אדם הזורעים ועובדים עבודות חולין, מעוצמת קפידתם ניוקו אותם אנשים ומשמים שלחו אותם לשנה נוספת במערה, כאשר יצאו ממנה תיקנו הם דברים לטובת תושבי האזור, כמו תיקון שביל קיצור בעבור הכהנים בטבריה, שלא עובר בין קברי המתים המטמאים אותם.

פלחמה פול האוייב

על נסיבות בריחתו של רבי שמעון בר יוחאי למערה, מסופר בגמרא כי פעם ישבו כמה חכמים, כאשר אחד מהם שיבח את השלטון הרומי על מעשיו בארץ ישראל ואילו רבי שמעון בר יוחאי אמר כי כל מה שעשו, נועד לפגוע בעם ישראל. כששמעו על כך הרומיים, הודיעו כי יהרגו אותו. הוא נאלץ להסתתר במערה, לשם הגיע יחד עם בנו רבי אלעזר.

שנות התעלות

כשהגיעו למערה, נאלצו שני הצדיקים להתכסות כל ימי השבוע בחול עד לצווארם, ואילו את בגדיהם שמרו בצד ולבשו אותם רק לשבת. הקדוש ברוך הוא עשה נס, ובפתח המערה צמח עץ חרובים ממנו ניוונו כל השבוע. נאמר כי העץ הפך באורח נס, מידי שבת לעץ תמרים. גם מעיין מים פיכה במקום באורח פלא. כל השבוע ישבו הם ולמדו משניות, וטעמו את טעמה של הגאולה, כאשר הם שקועים לגמרי בעולם רוחני מנותק מהעולם החומרי.

ב"ה

היום יותר מתמיד רואים ניסים גלויים

בפניה לרבי שליט"א מלך המשיח בבקשת
ברכה, עצה והדרכה באמצעות אגרות הקודש

חייגו למוקד הברכות: 03-9412-770
או באתר האינטרנט: www.igrot.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד